

ஸ்ரீ ராமாநுஜன்-343

அழிரியர்:

ஸ்ரீ காஞ்சி பிரதிவாதி பயங்கரம் மஹாமஹிமோபாத்யாய பத்மவிபூஷண ஐக்தாசார்ய
அண்ணங்கராசாரியர்

ஸம்புடம் 29

நன்னாசு மார்கழி மாதம்

ஸந்திகை 7

பத்ராதிபரின்வின்னப்பம்;-நிகழும் நள வருஷத்தில் ஆண்டானும்,
நிருமங்கையாற்வாரும் நிருவவதீத்தத்தனுல் இதற்கு நூபகார்த்தமாகச்
செப்புவரும் தொண்டுகளில், ஆண்டாள் விஷயமாக அபிநவகோதாஸ்துதி
யேன்றும், கோதாதேவ்யம்ருதத்வாி யேன்றும் இரண்டு ஸ்துதி நால்களைச்
சென்ற திருவாடிப்பூரந்தன்று விஜ்ஞாபித்தேன். அவையிரண்டும் போறிப்
புரையுடன் ஈண்டு பிரகாரிக்கப்படுகின்றன. *

ஓ யங்காந்தா யங்காந்தா யங்காந்தா யங்காந்தா யங்காந்தா
ஓ அபிநவ கோதாஸ்துதி யங்காந்தா யங்காந்தா யங்காந்தா யங்காந்தா
ஓ யங்காந்தா யங்காந்தா யங்காந்தா யங்காந்தா யங்காந்தா

ஸ்ரீகாஞ்சி பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் விஜ்ஞாபித்தது.

[நவவௌரு சலோகத்திலும் நான்காவது பாதம் *பட்ட
ருமிழுத்ரி! ஜய வித்யமிறு கோதே* என்று தொடர்க்கு வரும்.]

திருப்பாவையின் ஸாரங்கோண்ட சுலோகங்கள்-5

மார்க்கரீ ஆற்பய ஸமாலதிவெளாநாம் புண்யதமதாம் ஐகதி ஸம்யகவபோத்ய |

வேதஸயதில்யக்ருதி தாநாகுசலே! ஸ்ரீ!: பட்டமுநிபுத்ரி! ஜய வித்யமிறு கோதே! ||

1

(பொறிப்புரை) மார்க்கரீஷ்வரன்கிற மாஸத்தின் முப்பதுநாள்களும் மீகப் புளிதமானவை
யென்னுமிடத்தை சூலகுக்கு நன்கு தெரிவித்து வேதத்தோடைத்த திவ்யப்பிரபங்கத்தை
யருளிச்செய்தவனே! பிராட்டியே! பெரியரம்பார் திருமகளாராள் ஆண்டாளே! சிராலுமிங்கு
வாழ்க.

2

கோகுலவதூஜங்கவிபோதங்மிலேண ஸ்ரீபதி பதாப்ஜங்கபத்தமஹிமாம் |
ஸபஷ்டமவபோதங்கவதி! ப்ரணயழூர்வேண! பட்டமுநிபுத்ரி! ஜய வித்யமிறு கோதே! ||

*

(திதுப்பாகவான் *புக்கும் சிலையினால்* என்ற ஆகுவதுசாம்முதல் *என்னை ஏன்றிருக்கிறோ?* என்ற பற்றியீர்க்காஸ்பக்காவாவாகி) நிதுவாப்பாடும் பொன்னிக்கோக்கை வேழப்பும் வைத்துக்கீழை (அப்பாக, உச்சிலை ஓராற்கீட்டாகவிடும்) நிதுவாவாவாவாக்கை பெண்ணையை என்று என்கின்னானே (பக்கி சுற்றாதானே) வாழி வாழி. நிதுப்பாவாரி பாகாங்கீன் காக்குதலை பொருளை முக்கீழமாகச் சொன்று இங்கேனே பேசுப்பட்டது. எது *நிதுப்பாவா குழந்தென்றும் உதாரித்திருக்கிறார்களா?*

உங்காரத்தோதூபுக்கான், உதாரம் கூக்காத தங்களையிருமி யரோதாம் |

க்ருஷ்ணாஹுவிரையி சோதிதுவதிழ்ரீ! பட்டழுமிழுநி! ஜூப சித்துவிழு கோடே! | 3

நக்ரகோபத்ருப்பை கோவில் காப்பாலை வேழப்பீரி. உள்ளவான காக்குவைப்பையும் அவன்தன் கோவிலை வாக்கோதப்பிராட்டினையும் என்னப்பிராகினையும் கம்பிழுத்துவிராக்கோவுமியூப்பின் காக்கிவரே! வாழ்க.

ஙப்புக்குநாதப்பெஷ்வரை ஒந்தீங்கு காக்குக கிரிக்காத்தலை-பஞ்சமி காந்தாம் |
போதிதுவதி! பட்டாயங்காரபிழுவேனை! பட்டழுமிழுநி ஜூப சித்துவிழு கோடே! | 4

ஏழுதெயுடுத்து மணக்கு எப்பின்கொப்பிராட்டினையும் அவன்வாரத்திருக்கிற்கூட்டுரீயை காந்தத்துக்கிட்டத் தலையார்ப்பாக்குவதே! அன்புமிகு காக்கி யாரோ வாழி.

கோபங்காரசிதாயான்த வீரோந்மாதூர்களே பகல்த முப்புக்குப் |

நாக்கந்தித சிர்காமாதிரித் தீவிலியை! பட்டழுமிழுநி ஜூப சித்துவிழு கோடே! | 5

ஆப்சிக்க ஜூட்டத்த வேஷாக்கான்தை அநாக்கத்துக் காங்காபிராகினை ஹூ! *உன்று கோடுப்பிழுவையாவே பூவுக்கே காமாட்சோவோம்* என்ற சித்து காந்தாம் ப்ராக்க்ராம் பாண்ணைத் தனிக்கட்டுக் கூர்ச்சோவே! வாழ்க.

திருப்பாகை ஏறுபாய் முருற்று

(இலி நாக்கிபார திருவோழிப்புபை கிளேஷ கிலோக்காம்)

ப்காபங்காரசிதாக்குத்தமங்குத்தப்பைக்குத் தீவாகால்பாக்கப்பிழுவை |

பூ தீங பூரிலையோகாக்குசிழுவேனை! பட்டழுமிழுநி ஜூப சித்துவிழு கோடே! | 6

ஆப்சியர் அனுப்பித்தக்குத்த விசேஷத்தை அநாக்கத்தும் காங்காபிராகினை கோட்டதற பலிக்கும் பாக்கையைக்குவீலே மீதாக பல குணவிறீராக்காக்கையுபாரிக்க முதிர்ந்து நிதுவாமாதுகுக்கிசோதத காக்கிபாரே! வாழ்க.

(நாக்காகு திஸ்தாநம்)

கோவநாம்புக்குத்தமங்கையிச்சையா சௌகாகாரேனை க்ருபங்காக்காலேவே! |

நாக்காகுதுவிலைக்குத்தமால்கே! பட்டழுமிழுநி ஜூப சித்துவிழு கோடே! | 7

*ஏதுவோகு நிக்காக்குக்கிரு முதல் நிதுவாமாதுவிற் *காயிதவை! கோவங்கினைக் கால் பிடிப்பாலேன் ஜூ மீப்பெரியக்காக்குக்கான்டும்* என்ற காங்காபிராதூநைப் பிதுவு காக்குப்போற ஏத்திக்காரிக ஆலையில் நூ மன்மதன் காங்காக்கை காக்கிவரே! வாழ்க.

நாய்க்குப் பாய்க்கி பரிநாமம் கோவிதை க்கதிரும்புதை |

நாநுசிதமிழ்ப்பாக்காக்கையதால்கேதே! பட்டழுமிழுநி ஜூப சித்துவிழு கோடே! | 8

காமதேவன் தேவதாந்தரமாகையாலே பரமைகாந்திகளுக்கு தேவதாந்தர பஜங்கம் கூடாதாகையாலே பெரிபாற்மார் திருமகளாரான ஆண் டான் காமஸமாச்சரயனாம் பண்ணுவது தகுதிபன்று—என்னவேண்டியிருக்கும். ஆனாலும் ஆண் டான் பரமாருஷார்த்தமான பகவத் கைங்கர்த்தமாகிற பல்லை யுத்தேசித்துச் செய்தைபாலே கூடாகமயில்லை—என்றே சிரவத்யமான வித்தாந்தத்தைத் தரும் ஸ்ரீ ஸமீக்தியையுடைய நாச்சியாரே! வாழ்க. ஸ்ரீராமாயணத்தில் *ஸ்ரீவார் தேவாந் நமஸ்யங்கி ராமஸ்பார்த்தே யசஸ்விக! என்றது கான்க. ஸ்ரீவாசன பூஷணத்தில் “ஓஞாநவிபாக கார்யமான அஜ்ஞாவத்தாலே வரும்வையெல்லாம் அடிக்கழங்க பெறும்” இத்யாதி சூர்ணைசனின் விபாக்கியானம் வேல்ப்பது *

ஹேதிபதிசங்கதாபூருஷவரார்ஹம் மாமகபமோதரயுகம் ந பரயோக்யம் |

இத்தமவதாரிதவதி! ப்ரணாயஸிந்தோ! பட்டமுநிபுத்ரி! ஐய நித்யமிழு கோதே! |

9

ஊனிடையாழி சங்குத்தமற்கென்று உண்ணித்தெழுக்க வென்தடமுலைகள், மானிட வர்க்கென்று பேச்சுப்படில் வாழகில்லேன் கண்டாய் மன்மதனே! என்றும், மேலே (12-4) *அங்கைத் தலத்திடையாழி கொண்டானவன் முகத்தன்ற விழியேனன்று, செங்கக்சுக் கொண்டு கண்ணுடையார்த்துச் சிறுமானிடவரைக் காணில் நானுள் கொங்கைத்தலமிவை கோக்கிக் காவீரி! கோவித்தனுக்கல்லால் வாயில் போகா* என்றுமுள்ள பாசுரங்களை கோச்சியது இந்த சுலோகம். ஆறியங்கையனுண புருஷாத்தமனுக்கே உரிய என் தடமுலைகள் காபுகுஷ்களுக்கு உரியனாகமாட்டாவென்று ஆண்டாள் தன் உறுதியைச் சொல்லிக் கொண்டாளாயிற்று

(நாமமாயிரமேத்தநின்ற)

ஸைகதக்ருஹப்ரணாயங்பரவணாகோபி சித்தபரிதாபகர்க்ருத்யாரிதஸ்ய |

ங்ததநயஸ்ய வகுசேஷ்டதாஸஸ்ஞே! பட்டமுநிபுத்ரி! ஐய நித்யமிழு கோதே! |

10

ஸைகதக்ருஹப்ரணாயங்பரவணாவது—சிற்றிலிமூத்தல். ஆங்காங்குச் சிறுவர் சிறுமியர் களின் விளையாட்டுக்களில் இஃது ஒன்று. திருவாய்ப்பாடியி லாய்ப்பெண்கள் தங்கள் பருவத்துக்குத் தக்கபடி சிற்றிலைமூத்துக் கொண்டிருக்க, அதுகண்ட கண்ணப்ரான் ‘நம்மைசிட்டு இப்பெண்கள் அங்யபரைகளாக இருப்பதென்!’ என்கிற ரோஷ்த்தாலே அச்சிற்றிலைபழிக்கப்படுக, அப்படியறிக்கக்கூடாதென்று வேண்டின ஆர்ச்சிகளி ன் பாசுரமாகப் பாடின நாச்சியாரே! வாழ்க!

(கோழியமூப்பதன் மூன்னம்)

குக்குடருதாத் புத உத்திதவதூாம் யாமுஞலாசயவிகாஹநதாாம் |

வஸ்த்ரஹரணபரவணாமாதவரஸஸ்ஞே! பட்டமுநிபுத்ரி! ஐய நித்யமிழு கோதே! |

11

கோழியமூப்பதன் மூன்னமே யெழுக்து எழுகீயாற்றின் ஒருபொக்கையிலே (ஏருஷ்ன விருதாபக்தி) ரோட்ப்பேன் ஆர்ப்பியண்களைப் பின்சென்று (இருளிலே மறைக திருந்து) அப்பெண்களின் ஆடையாபரணங்களைக் கார்த்த கண்ணவன் குருந்தமரத்தின்மீது விற்றிருக்கக்கண்ட ஆய்ச்சிகள் அவணைத் தொழுவதும் அருவதுமாய் இரங்த செய்தியைப் பேசின நாச்சியாரே! வாழ்க.

(தெள்ளியார் பலர்)

நந்தஸாதஸங்கமந பாக்யமிழு சேந்மே ஸங்கமநைதவத! கடஸ்வ க்ருபயேதி |

கேலநாதவரஜவதூஜநஸத்ருகேஷ! பட்டமுநிபுத்ரி! ஐய நித்யமிழு கோதே!!

12

கூடலிமூத்தவெல்ப்பது பெண்களின் செபல்களில் ஒன்று, கூடல்தெய்வமென்று ஒரு தெப்வம், கண்ணழுடிக்கொண்டு கீழே பல்ல கோடுகளைக் கீற்கிட்டி, மீறகு கண்ணத்

திறந்துகொண்டு அக்கோடுகளை என்னிப் பார்க்கையில் இரட்டைக்கோடாக முடிந்தால் இரண்டு பேராக [தம்பதிகளாக] வாழ்வோம் என்று மகிழ்வது; ஒற்றைக்கோடாக மிச்சப் பட்டால் நாம் தனியாக விண்று துவள்வோம் என்று வருந்துவது..... கூடல் தெய்வத்தை நோக்கி “எனக்கு எம்பெருமானேடு கூடும் பாக்கியம் வாய்க்குமானால் நீ கூடு” என்று சொல்லிக் கோடுகளைக் கிறுவது இந்த விளையாட்டின் தன்மை. இங்ஙன மாக விளையாட்டின் ஆய்ச்சிகளை அநுகரித்த நாச்சியாரே! வாழ்க. *

(மன்னுபெரும்)

ப்ரேமபரிபோஷிதவநப்பியமவேக்ஷய தவம் ஸபதி வேங்கடமஹித்ரபதிமத்ர |

ஆகமய ஸங்கமய சேதி க்ருதவாக்யே! பட்டமுநிபுத்ரி! ஐயநித்யமிலு கோதே! || 13

ஆண்டாள், தன் நுடைய தோட்டத்தில் வளருங் குயிலைநோக்கி ‘நீ ஏதோ கூவிக்கொண்டி ருக்கிறூய்; திநுவேங்கடமுடையான் இங்குவந்து என்னேடு கூடும்படி கூவாய் என்றுரைத் தாள் இப்பதிகத்தில்; அந்த ஆண்டானுக்கு வாழ்த்து, *

(வாரணமாயிரம்)

வாரணஸலஹஸ்ரவ்ருதமச்யுதமங்தம் ஸ்வப்நமுகத: பதிமஹப்ப பரிதுஷ்டே! |

மத்தகஜமஸ்தகநிவண்ணபதியுக்தே! பட்டமுநிபுத்ரி! ஐய நித்யமிலு கோதே! || 14

கண்ணப்ரான் ஆயிரம் யானைகள் [*தன்னேராயிரம் பின்னைகள்] குழ வந்து தன்னை மணம் புணர்ந்ததாகவும், அவுளேடுகூட யானையின்மீது வீற்றிருந்து ஊர்வலம் வந்ததாகவும் கனக்கண்ட ஆண்டாளே வாழி. *

(கருப்பூரம் நாறுமோ)

நந்தஸாதவக்த்ரரஸஸௌரபவிசேஷம் ப்ருஹி நநு பஞ்சஜநஜாத: மம த்ருப்த்யை |

இத்தமபிதாய பரிஹ்ருஷ்டஹ்ருதயே/ஸ்ரீ:! பட்டமுநிபுத்ரி! ஐய நித்யமிலு கோதே! || 15

கீழே கண்ணப்ரானேடு விளைந்த போகம் நனவன்றிக்கே கனவாக முடிந்ததற்கு வருந்தி மெய்யாகவே கண்ணனை யநுபவிக்கும் பாக்கியமுடையார் உள்ரோ? என்று ஆலோசிக்கையில் திருச்சங்காழ்வான் அந்த பாக்கியம் பெற்றவனென்று உணர்ந்து அவுளேடு உசாவின நாச்சியாரே! வாழி. *

(வின்னீலமேலாப்பு)

வ்யோமததமேசகவிதாநஸமமேகம் பாஷ்பபரிபூர்ணநயநோ ஸஹ வீக்ஷய |

சேஷகிரிநாதவசநாய க்ருதயாச்சேரு! பட்டமுநிபுத்ரி! ஐய நித்யமிலு கோதே! || 16

வின்னுலகில் நீலமேலாப்பு விரித்தாற்போன்று காட்சி தந்த கருமுகிலைக் கண்ணீர்கள் துளிசோரக் கண்டு, திருவேங்கடமுடையான் பக்கல் தூது செல்லுமாறு வேண்டின நாச்சியாரே! வாழி. *

(சிந்துரக்செம்பொடி)

ஸாந்துரபுஜாய சதபாண்டநவநிதம் ஸ்வாது மதுராந்தமபிசார்ப்பனிதுமாசாம் |

ப்ரோக்தவதி! பூதபுரயோகிலஹஜாதே! பட்டமுநிபுத்ரி! ஐய நித்யமிலு கோதே! || 17

திருமாலிருஞ்சோலை வின்ற சுந்தரத்தோனுடையானுக்கு நூறு தடாவில் வெண்ணெயும், நூறுதடாங்கிறந்த அக்காரவடிசிலும் வாய்நேர்ந்து பராவி வைத்துப் பெரும்புதூர் மாருனிக்குப் பின்னாலென்று பேர்பெற்ற நாச்சியாரே! வாழி [ஸ்வாதுகலசாந்தம் என்னவுமாம்; = கலசமென்று கூரித்துற்குப்பெயர், *கலசஜலதிகங்யா* இத்யாதி காண்க.] *

(ஓர்க்கோடல் பூக்காள்)

வஞ்சிபல புல்வங்புஷ்பததித்ருஷ்ட்யா கேதமதிமாத்ரமதிகத்ய ருதிதை: ஸ்வை: |
வஞ்சிவிததேரபி ச ஸஞ்ஜாநித கேதே! பட்டமுநிபுத்ரி! ஐய நித்யமிலுகோதே! ||

18

*விண்ணீல மேலாப்புப்பதிகத்தில் திருமலையப்பன்பக்கல் தூது செல்லவேணுமென்று இரங்தாளன்றே ஆண்டாள்; அந்த மேகங்கள் தூது செல்லாமல் நன்றாக வர்ஷிக்க, அதனால் காட்டுப் பூக்களெல்லாம் மலர்ந்தனவாக, அவை கண்ணபிரானுடைய திவ்யாவயவங்களுக்கு ஸ்மாரகங்களாய் நலிய, மிக வருந்திக் கதறி மரங்களையிரங்கச் செய்தாள் ஆண்டாள்; அவள் வாழ்க. *

(தாழக்ககும் தங்கையில்)

பூமிதநயாதரணிருக்மிலுஹஜாஸ- ஸ்ரீரமணஸாதித பரிச்ரமகதாபி : |

ஸ்வப்ரணய ரோஷமுபதர்சிதவதி/ஸ்ரீ! பட்டமுநிபுத்ரி! ஐய நித்யமிலுகோதே! ||

19

*தாழக்ககுங் திருமொழியில் *உண்ணேதுறங்காது* என்கிற பாசுரத்தில் ஸ்ரீதாபிராட்டிக்காக அவன் பட்ட பரிச்ரமங்களையும், *பாசிதூர்த்துக்கிடந்த* என்கிற பாசுரத்தில் பூமிப்பிராட்டிக்காக அவன்பட்ட பரிச்ரமங்களையும், *கண்ணலைங் கோடித்து* என்கிற பாசுரத்தில் ருக்மிணிப்பிராட்டிக்காக அவன்பட்ட பரிச்ரமங்களையும் பேசி ப்ரணய ரோஷத்தைக் காட்டின நாச்சியாரே! வாழி. இந்த சுலோகத்தில் மூன்றாவது பாதத்தை *வ்யஞ்ஜித நிஜப்ரணய ரோஷபஹாமானே!* என்பதாகவுங் கொள்ளலாம். ப்ரணய ரோஷத்தை மட்டுமென்றிக்கே *பன்றியாங் தேசுடையதேவர்—பேசியிருப்பனகள்* என்று பெருமதிப்பையுங் காட்டியிருப்பது காண்க. *

விந்துவஞ்சுதூமிதலம் அம்பாதலம் தத் ஸாஷ்டு பாபாலயதி ரங்கபுராதே |

அப்ரதிம பக்திபரபூவிதமநல்கே! பட்டமுநிபுத்ரி ஐய நித்யமிலுகோதே! ||

20

*பொங்கோதஞ் சூழ்ந்த புவனியும் விண்ணுலகும் அங்கா துஞ்சோராமே ஆள்கின்ற செங்கோலுடைய திருவரங்கச் செல்வனூர் பக்கல் சிறந்த பக்திகொண்ட நாச்சியாரே! வாழி.

(மற்றிருந்திரகட்கு)

திவ்யமதுராங்கரமுக்க்யங்வதேசாங் ப்ரோச்ய, நநு! மாம் நயத தத்ர ஸஹஸ்ரேதி |

ப்ரார்த்திதவதி! ப்ரசர பக்திரஸ்தித்தே! பட்டமுநிபுத்ரி ஐய நித்யமிலுகோதே ||

21

வடமதுரை, திருவாப்பாடி, நந்தகோபர்திருமாளிகை, எழுனிக்கரை, காளியன் பொய்கை, பக்தவிலோசனம், பாண்டிவடம், கோவர்த்தனம், துவராபதி—ஆசிய ஒன்பது இடங்களையெடுத்துக்கூறி அங்கங்கெல்லாம் தன்னினக் கொண்டுபோய் விடும்படி உற்றுருறவினரை விடும்படி நாச்சியாரே! காதல் களஞ்சியமே! வாழி. *

(வெள்ளேன்னுங்கருந்தெய்வம்)

க்ஞஷ்ஞாகடிவஸ்த்ரம் அத தத்பதபராகம் வேணுஸ-விரோத்தஜலபிங்குமபி தூர்ணம் |

ஆயத ஹரஷயத சேதி க்ருதவாக்யே! பட்டமுநிபுத்ரி ஐய நித்யமிலுகோதே! ||

22

கண்ணனென்னுங் கருந்தெய்வத்தின் அரையில் பிதகவண்ணவாடையும் அடிப்பாட்டில் பொடியையும் அவனாதிவருகின்ற குழலின் துளைவாய் ஸ்ரையுங்கொணர்ந்து விரைவில் என்னைத் தேற்றுங்கோள்! என்று பணித்த நாச்சியாரே! வாழி வாழி. *

(பட்டிமேய்ந்து)

அக்ரஜூஹலாயுதஸஹாய இஹ ப்ருந்தூரண்யபுவி வீக்ஷித இதிரிதவசோபி: |
அப்ரதிமஹரஷவிவசீக்ருதமநஸ்கே! பட்டமுனிபுத்தி/ ஜய நித்யமிஹ கோதே! ||

23

ஸம்பி முத்தபிரானுடன் செல்பவருடைக் கண்ணபிரானை விருந்தாவனத்தே கண்டோமென்று பலகால் சொன்ன பேச்சுக்களாலே நிகரற்ற மகிழ்ச்சிகொண்டாச்சியாரே! வாழி வாழி. *

தூர்க்கடம்ருஷாவசநபாஷணபமோாங் கிம் நநு முகுந்த இஹ த்ருஷ்ட இதி ப்ருஷ்ட்வா | ஜக்ஷி யமுனாதட இதீரிதவசோபி: ஹ்ருஷ்டஹ்ருதயா ஜயது வித்யமிஹு கோதா ||

24

*ஏலாப் பொய்களுரைக்க வல்ல கண்ணபிரானை இங்குக் கண்டாருண்டோ? என்று வினவி, எழுனையாற்றங்கரையில் விருந்தாவனத்தில் கண்டோமென்று சொன்ன சொற்களாலே திருவுங்களமுகந்த நாச்சியார் நீடுமிகு வாழ்க. *

மாதவமலிம்லுச முராரிரிஹப்ருந்தாரண்யபுவித்ருஷ்டகீதி பாஷ்ணமிவேண |
வ்யஞ்ஜிதமுகுந்தபரிரம்பரஸ்யோகே! பட்டமுளிபுத்ரி/ சூபவித்யமிழுகோதே! ||

25

ஜார்சேரசிரோமணியான கண்ணனை விருந்தாவனத்தே கண்டோம் கண்டோம் என்று
பாசுரமிட்டதனால் கண்ணபிரானேடு கூடியநுபவித்து மையல் தீங்கபடியைத் தெரிவித்த
நாச்சியாரே! வாழி. --- --- --- *.

தந்விநவ பத்தாஜைபட்டமுனிபுத்ரி-கீதக்ருதிரத்நயுகலார்த்தமவபோது |
காஞ்ச்யதிதவாதிபயக்ருத்குருகுலீநோ தாஸ்லிமமாஹமதுஷம் ஸ்துதியிங்கும் / ||

26

வில்லிபுதுவை விட்டுசித்தர் திருமகளார் அருளிச்செய்த இரண்டு திவ்யப்ரபந்தங்களின் மஹார்த்த ஸாரத்தை யுணர்த்தி பூங்காஞ்சி ப்ரதிவாதி பயங்கர யீ வைஷ்ணவதாலன் இத்துதி நூலை பக்தபோக்யமாக இயற்றினான்.

அபிநவ கோதாஸ்துதி முற்றிற்று.

2. கோதாதேவ்யம்ருதத்வநிஃ:

கவிதிதல க்ருதஜானகஸ்தாவத் நினைப்பித்ருவிரசித்துவலிவகேத்தே! | ஸுரிரிலூ மம பதிரிதி த்ருடசித்தே! ஜயஜய யதிபதிஸஹங்கி கோதே! ||

1

பூதலத்தில் நின்றும் தோன்றிய ஸீதாபிராட்டிபோல் திருத்தங்கையாரான பெரியாழ்வார் சமைத்த திருத்துமாய்வனத்தில் நின்றும் [அயோங்கையாய்த்] ஞேன்றினவளே! எம்பெரு மானே எனக்குக் கணவனென்று திடமான உறுதி கொண்டவளே! பெரும்குதார் மாமுனிக்குப் பின்னன கோதையே! வாழி.

மம குசயுகமிதமவரஜார்லும் கதமபி நபவிதுமுசிதமிதிலு |
ப்ரகடிதனிலூத்ருடமஹிதமநஸ்கே! ஜயஜய யதிபதிஸலவூஷி கோதே/ ||

2

ஷகோங்கைத் தலமிவை நோக்கிக் காணீர் கோவிந்தனுக்கல்லால் வாயில் போகா* என்கிற பாசுரத்தினால் தன் நுடைய த்ருடாத்யவஸாயத்தை வெளியிட்ட கோதையே! வாழி.

பதிகநதஸ்ரகண நுதகீர்த்தே! நிஜகசவினிலுதஸமஹ்ருத காந்தே! |
வடதலசயஹரிஸஹசயநார்ஷே! ஒயஜய யதிபதிஸஹஜநி கோதே! ||

3

திருவடியினகளில் வணங்கின அமரர் திரளால் புகழப்பட்ட சீர்த்தியையுடையவளே! தனது வெந்தவில் சூடிக் களைந்த மாலையினால் கணவனை வசப்படுத்திக் கொண்டவளே! வட பெருங் கொயிலுடையானுடைய தேவியே வாழி. *

வங்கிரிபதிஹரிஹ்ருதயனிஷன்னே! வருஷகிரிவரபதிபதயுகலீநே! |

பணிபதிசயஹரிஹ்ருதயஹரோக்தே! ஜயஜய யதிபதிஸஹஜனி கோதே! || 4

திருமாலிருஞ்சோலை யழகருடைய திருவுள்ளத்தில் வீற்றிருப்பவளே! திருவேங்கடமுடையானுடைய திருவடியினகளில் லயித்திருப்பவளே! அரங்கத்தரவின்னையானுடைய திருவுள்ளத்தைக் கொள்ளின கொள்ளும் ஸ்ரீஸமக்திகள் பணித்தவளே! வாழி வாழி. *

வரஜுபதிவஸாஸாதபரிணையகாமாத் பஹாவிதக்ருதித்திவிரசாநிரதே! |

வரஜுபுவி யுவதிஷா சிலிதமகல்கே! ஜயஜய யதிபதிஸஹஜனி கோதே! || 5

ஆயர்பாடிகவர்ந்துண்ணும் வஸாதேவஸமநுவான கண்ணபிரானைத் திருமணம் புணரவிரும்பி நோன்பு நோற்பது, காமன் கழல்தொழுவது, கூடலிமைப்பது, தூதுவிடுவது முதலான பல செயல்களைச் செய்வதில் ஊக்கங் கொண்டவளே! ஆயர்பாடிப் பெண்களை அநுகரிப்பவளே! வாழி. *

விதி சிவஸாரபதி நதபதயுக்மே! நிஜதநுருசிஹ்ருதமுராரிபுசித்தே! |

ஜலதா ஸமருசி ஹரிதநுஸக்தே! ஜயஜய யதிபதி ஸஹஜனி கோதே! || 6

பிரமன் சிவனிந்திரன் தொழும் திருவடிகளையுடையவளே! தனது வடிவழகினால் கண்ணபிரானுடைய சிந்தையைக் கவருமவளே! முகில் வண்ணான கண்ணனுடைய திருமேனியில் ஆழ்ந்தவளே! வாழி. *

வங்புவி விகலிதஸாமததித்ருஷ்ட்யா நிஜஹ்ருதி ஸமுதிதவிக்ருதிபலே! |

பஹாவித விலபநகலுவித சித்தே! ஜய ஜய ஹரிபரிணையகர கோதே! || 7

காட்டில் விகளித்த பூக்களைக் கண்டதனால் மநோவிகாரமடைந்து பலவாறு கதறிக் கடைசியாகக் கண்ணை மணங்துகொண்ட நாச்சியாரே! வாழி. *

கரிகிரிசிகரகவரத பதாம்போருஹயுக விநிஹிதநிஜ ஹ்ருதி தாஸே! |

திச த்ருசமநுதிந மநிசமஜஸ்ரம் மம கதிரஸி கலு முநிவரதநயே! || 8

பெரியாழ்வார் திருமகளாரே! திருவத்திமாமலையில் வாழும் பேரருளாளாடியினகளை உள்ளத்துக்கொள்ளு மடியேன்மீது கடைக்கண்ணேக்கை எஞ்ஞான்று மெப்பொழுது மருளவேணும். எனக்கு நீரேயன்ரே தஞ்சம்.

அன்னங்கரார்ய ரசிதோ கோதாதேவ்யஷ்டகாத்மக: |

அம்ருதத்வநிரார்யானும் அஸ்து கர்ணரஸாயநம்.

அம்ருதத்வநி முற்றிற்று.

உபயக்லீயாரும் உபேசவியாதே ஊன்றிக் கடாசவிக்கு.

சென்னை மாநகரில் 3-12-76 முதல் 12-12-76 வரை நடந்த நான்கு விசேஷங்களைப் பற்றி அடுத்தபக்கம் முதல் விரிவாக எழுதி வெளியிட்டிருக்கிறேன். அதிலும் நான்காவதான ஐக்கிய வைணவ இயக்கத்தைப்பற்றி மிக விரிவாக எழுதியிருக்கிறேன். அதைப்பற்றிச் சுருக்கமாகவும் ஸாரமாகவும் இங்கு விஜ்ஞாபிக்கிறேன். இத்த ஐக்கியப் பேச்சு அர்த்தமற்றாக இருக்கக்கூடாது. நமது ஸ்ரீவைஷ்ணவஸமூஹத்தில் வடக்லீயார் தென்கலீயார் என்கிற வ்யவஹாரம் எக்காலத்தில் ஏற்படத் தொடங்கிற்று? எந்த நிமித்தங்களான்டு ஏற்பட்டது? என்பது பற்றி எந்தப் பெரியவரைக் கேட்டாலும் த்ருப்திகரமான பதில் கிடைப்பதில்லை. அடியேனுடைய மாதாமஹ ஸ்ரீஜீயர் ஸ்வாமி ஒருகால் ஸாதிக்கக் கேட்டது நினைவுக்கு வருகிறது; சில தேவஸ்தானங்களில் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குள் சச்சரவு ஏற்பட்டு நிதிமன்றங்களில் வழக்குகள் தொடர்ந்த காலத்தில் ரிகார்டுகளில் ஏற்பிருக்கும் வ்யவஹார மிது; யூ(y)மார்க்கு ஓய்யு(y)மார்க்கு என்று ஆங்கிலப் பிரபுக்கள் வழங்கினராம். பிராமணர்களான அதிகாரிகள் தென்கலீயார் வடக்லீயார் என வழங்கி வந்தார்களாம். அது நிற்க. அடியேனுடைய ஸமுதாயத்திற்கு பகவத் ராமாநுஜதர்சனஸ்தர்கள் என்கிற வ்யபதேச ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸமுதாயத்திற்கு பகவத் ராமாநுஜதர்சனஸ்தர்கள் என்கிற வ்யபதேச மொன்றே இருநூரூண்டுகட்டு முன் வரையில் இருந்து வந்ததென்பது நில்லங்தேஹம். பகவத் ராமாநுஜ சிஷ்ய பரம்பரையில் ஸ்வல்பயோஜநாபேதமே யொழிய அர்த்த விரோதமில்லையென்று தேசிகன் ஸாதித்திருப்பதை உபயக்லீயாரும் சொல்லிக்கொண்டும் எழுதிக்கொண்டும் வருவதற்குப் பயனைன்றும் காணவில்லை. அர்த்த விரோதங்கள் பல பல இருப்பதாகக் கொண்டு போராடி வருவதுதான் காண்கிறது. இது அசட்டுத்தனமான— நிராதாரமான போராட்டமென்றே அடியேனுடையதிடமான கொள்கை. விவாதவிஷயங்கள் சிலவற்றை யெடுத்துக் கொண்டு “இது வடக்லீயாருடைய கொள்கை” என்று சொல்ல ஸலோமே யொழிய தேசிகளித்தாந்தமென்று சொல்லலாகாதென்றும், அப்படிச் சொல்வதற்கு ஓளசித்யலேசமுமில்லை யென்றும் அடியேனுடைய நூல்களினால் ப்ராமணிக பண்டிதர்கள் நன்கு உணர்வார். மேலே“க்ருபாயாம் ப்ரபத்த்யாம் ரமாயாம் தயாயாம்” என்கிறவாரு சுலோகத்தையெடுத்துக் கொண்டு ஒரு பத்துவிஷயங்களில் ஸ்வாமி தேசிகனுடைய சுலோகத்தையெடுத்துக் கொண்டு ஒரு பத்துவிஷயங்களில் ஸ்வாமி தேசிகனுடைய திருவுள்ளத்தை மட்டும் அவருடைய ஸ்ரீஸ்மக்திகளை மட்டுங்கொண்டு உபபாதித் திருக்கிறேன். தேசிகன் நிஷ்கர்ஷித்தருளின அர்த்தங்களும் மற்றையாசாரியர்கள் நிஷ்கர்ஷித்திருக்கிறேன். தேசிகன் நிஷ்கர்ஷித்தருளின அர்த்தங்களும் மற்றையாசாரியர்கள் நிஷ்கர்ஷித்தருளின அர்த்தங்களும் வேறுபாடோ மாறுபாடோ இல்லாமல் ஒத்திருப்பவைகளே தருளின அர்த்தங்களும் வேறுபாடோ மாறுபாடோ இல்லாமல் ஒத்திருப்பவைகளே யென்பதைக் கையிலங்கு நெல்லிக்கனியாகக் காட்டியிருக்கிறேன். இருள்துயக்குமயக்குமறப்பு “அவனுக்கென்ன வேலை! பாடின பாட்டையே பாடிக்கொண்டிருக்கிறேன்” என்று சில அறிவிலிகளும் அசக்தர்களும் சொல்லிக்கொண்டிருப்பது போலச் சொல்லி விடலாகாது. *ராமோ ஸக்ஷமணம்பரவீத* என்பதற்கு ‘ஸக்ஷமணன் ராமனைப் பார்த்துச் சொன்னுன்’ என்று ஒருவன் பொருள் கூறினால் அதைப் பண்டிதர்கள் திருத்திக் கொடுக்கவில்லையா? “ப்ரார்ப்தமுத்தமகுணங் அபரித்யஜத்தி” என்று சொல்லி, ‘உத்தமசீலர்களை யும் ப்ரார்ப்தகருமம் விடாது’ என்று ஒருவர் பொருளுரைத்தால் அதைவிட்வகிகள் திருத்திக் கொடுப்பதில்லையா? இங்கனே எத்தனையோ திருத்தங்கள் காட்ட வேண்டியவையுள். இந்த ரீதியில், அடியேன் எடுத்துக்காட்டியுள்ள தேசிக... திவ்ப ஸமாக்திகளை ஒன்றுவிடாமலெடுத்துக்கொண்டு விக்ருதிலேசமுமின்றிக்கே “அண்ணை! இங்கு நீ மருண்டிருக்கிறோய்; இதற்கு அப்படி அர்த்தமன்று, இப்படி அர்த்தங்காண்” என்று புன் முறுவலோடே ஸாதித்தருளி அடியேனத் திருத்திப் பணிகொள்ளவேணுமென்று தெண்டனிட்டுப்பிரார்த்திக்கிறேன்.

ஸ்ரீராமாநுஜன்-344

ஆசிரியர்:— P. B. அண்ணங்கராசாரி யர்.

ஸ்ரீபார்த்தஸாரதி யின் திவ்யாநுக்ரஹம்

என்பாலன்புடையீர்!

நேற்று மார்கழி மாதம் முழுவதும் ஆண்டாளருளிச்செலவநுடவத்திற்காக சென்னைமாநகரில் இருந்து வருகையில் மாத முடிவில் நான்குநாள் உடன்நல மற்றிருக்க நேர்ந்தது. திருப்பாவை சாத்தமுறை நடைபெறவேண்டிய நன்றாளி ஆங்கூட எழுந்திருக்கமுடியாத நிலைமையாயிருந்தது. அன்று பின்மாலை நான்கு அல்லது ஐந்து மணியளவில் கனவோ நனவோ அறுதியிட்டுச் சொல்லமுடிய வில்லை; ஒரு மஹாபுரஷர் ஸேவைஸாதித்து “ஸ்ரீபார்த்தஸாரதி யெப் பெருமான் விஷயமாகத் திருப்பாவைப் பாசுரஸங்கியையில் ஒரு ஸ்துதிநூல் விண்ணப்பம் செய்யலாமே!” என்று நியமித்து மறைந்தார். இது நிறைவேற்ற வேண்டிய நியமனமேயென்று தோன்றி உடனேயெழுந்து மந்த்ரஸ்நானம் செய்து சொன்னு குருபரம்பாதிகளை யநுஸந்தித்து விற்ஞாபிக்கத் தொடங்கினேன். திருப்பாவைப் பாசுரங்களின் முதலெழுத்தை முற்கொண்ட சுலோகங்களாக விண்ணப்பிக்கத் தொடங்கி அனாமணியளவில் முப்பது சுலோகங்களைத் தலைக்கட்டினேன். மேலும் ப்ரபாத ஶேஷமிருந்த படியால், திருப்பள்ளியெழுச்சிப் பாசுரங்களின் முதலெழுத்தைவில் (திருவல்லிக் கேணித்) தெள்ளியசிங்கப் பெருமாள் விஷயமான ஸாப்ரபாதஸ்துதி யொன்றும் விற்ஞாபித்து முடித்தேன். உடனே ப்ராதரநுஷ்டானங்களை முடித்துக்கொண்டு உபந்தாஸ ஸபாமண்டபத்திலமர்ந்து திருப்பாவை சாத்து முறையும் ஆண்டாள் திருக்கல்யாணமும் ஒருவாறு நடத்திமுடிக்கத்திருக்கருள் பெற்றேன். அவ்விரண்டுதிகளும்பொழுப்புறையுடன் இதோபிரகரபாசக்காணீர்.

ஸ்ரீபார்த்தஸாரதி ஸ்துதி—முன்னுரை

ஸ்ரீமத்கைரவிணீதட கல்பத்ரும பார்த்தஸாரதே: கருணைம 1

ப்ரேப்ஸங் காஞ்சிதாஸஸ் தமிமம் ஸ்தோதும் ப்ரவர்த்ததே குதுகாத ॥

திருவல்லிக்கேணியின் கரைமீது கற்பகந்தருபோல் விளங்குகின்ற ஸ்ரீபார்த்தஸாரதி ஸ்வாமியின் திருவருளைப்பெற விருப்பிய காஞ்சி ஸ்ரீவைஷ்ணவதாஸன் அப்பெருமானைத் துதிக்க விருப்பி யெழுகின்றன.

கோதாவரதக்ருதிவர்ணைநுக்ரமதோ ரச்யதேக்ருதிஸ் ஸெயம் 1

காவாஷதநுவி கோதாதேவீகல்யாணஸாதிவஸே ப்ராத: ॥

நளவெ மார்கழி திங்களின் முடிவில் ஆண்டாள் திருக்கல்யாண நன்றாளன்று சிறுகாலையில் திருப்பாவைப் பாசுரங்களின் முதலெழுத்தை வில் இந்த ஸ்துதிநூல் விற்ஞாபிக்கப்படுகிறது.

ஸ்தோத்ராரம்பம்

1 மார்க்கம் ஸமுசிதமவிதங் அபதேஷா சிராத் பரிப்ரமங்நேஷ: |

தாஸஸ் ஸப்ரதி தைவாத் தேவ! த்வத்பிஷ்டவே ப்ரவ்ருத்தோடுத் ||

ஸ்ரீ பார்த்தஸாரதிப் பெருமாளே। நெநுநாளாக நால்வழியுணரப் பெறு
மல் தீபவழிகளில் அலைந்து கொண்டிருந்தவடியேன் இன்று அசிந்திதமாக
தேவரீரைத் துதிக்கப் புகுந்தேன். (1)

2 வைதிகபுத்ராந் சதுர: ஸாந்தீபநிபுத்ரமபி ஸமாஹ்ருதய |

தத்தவதல் தவ பகவங்! கியதஸ்ய மமாபிர கஷணம் ஹம்ஹோ! ||

பிராணே! பிறப்பகத்தே மாண்டொழிந்த பிள்ளைகளை நால்வரையும்,
மறிகடல்வாய் மாண்ட மாதவத் தோன் புத்திரனையும் உருவுருவே
கொண்டந்துகொடுத்த உனக்கு இவ்வெளியேணக்காத்தருள்வது எவ்வளவிது!

3 ஓமிதி நேதி ச வக்தும் ந ப்ரபவாமி ப்ரபோ! ஜூடாத்மாஹும் |

லகுதண்டமாதரதோ மயி தர்ஶய பாதரப்ரதீக்ஷிணீம் கஷாந்திப். ||

எம்பிரானே! வைதமான காரியங்களைச் செய்யென்றால் அதற்கு
இசைகிறேனென்றும், அகாரியங்களைச் செய்யாதே யென்றால் தவிர்கிறே
னென்றும் சொல்லவறியாத இந்த ஜூடாத்மாவை லகுர் தண்ட: ப்ரபந்தஸ்ய
ராஜபுத்ராபராதவத்* என்ற கணக்கிலே லகுவாக தண்டித்துவிட்டு, கொள்
வார் தேட்டமான கஷமாகுணத்தை என்பால் காட்டியருள்ளே ஜூம். ... (3)

4 ஆஸாலேஸோலம் பகவங்! பவதீதி தத்ரதத்ராஹும் |

ப்ரவசநமாரசயாமி ஸ்ரீமந்! ஸம்பாதி தயஸ்வ தத்தருஷ்ட்யா ||

திருமாலே! உஸ்பக்கல் பரிபூர்ணபக்தி யுண்டாகலே ஜூமென்கிற நிர்ப்
பந்தமில்லை; ஆஸாலேஸமுண்டானு ஹும் போதுமென்று அடியேன் ஆங்காங்கு
ப்ரவசனம் செய்து நின்கண்வேட்கை யெழுவித்து வருகிறன்; இச்சிறுநன்மை
யைக் கணிசித்தாகிறும் இப்போதேயைக்கருள் செய்யவேணும். ... (4)

5 மாதவி முகுந்த! கோகுலநாத! ரமேஷதி திவ்யநாமாநி |

அஸக்ருத் ப்ரலபாமி விபோ! கிமிதம் மாம் ரக்ஷிதுப் ந பர்யாப்தப்? ||

எம் பிரானே! உளது மாதவ முதுந்தாதிகளான திருநாமங்களை
அடிக்கடி வாய்ப்பிதற்றி வருகின்றேனே! என்னக் காத்தருள இது போதாதா?

6 புருஹுதவிதிஶிவாதீந் அவலிப்தாநபி விபத்ஸா மஹதீஷா |

ரக்ஷஸிரக்ஷக! பகவங்! த்வதேகரக்ஷயோஹ்ரமிதி து மாம் ரக்ஷி |

ஸர்வரக்ஷகனே! இந்திரன் பிரமனீசனை றிவர்கள் விநீதர்களன் றிக்கே
செருக்கர்களாயிருக்கச் செய்தேயும் அவர்களையும் பெரிய ஆபத்துக்களில்
காத்தருளியிருக்கிறுய், ‘நின்னலாவிலேங்காண்’ என்றிருப்பானிலனேன்று
அடியேணக் காத்தருளவேணும். (6)

7 கீர்த்திச்சடாம் த்வதீயாம் அச்யுத! பரிஷத்ஸா தத்ரதத்ராஹும் |

ப்ரதயாம்யாபால்யாதிதி ஜாநாஸி தவம் தயஸ்வ தத்வயாஜாத் ||

- அச்சுதனே! அடியேன் இளமை தொடங்கியே ஆங்காங்கு ஸபைகளில் உனது புகழ்மாலைகளைப் பரப்பி வருகின்றேனென்று மீடம் அறிவாயன்றே? அதையிட்டாவது அருள்செய்யலாமே. (7)
- 8 கீஸாதீஸோ தாஸ: குப்ளா மால்யக்ருத்தீர்யமானாம் | ஸ்ரேணிஷா மாடுத் கணா மம தாமோதர! தயஸ்வ ஸாமாந்யாத ||
- ஸாக்ரீவமஹாராஜர் குஹப்பெருமாள் கூனி மாலாகாரர் என்னப்படு மவர்களின் திரளில் அடியேனைச் சேஞ்காவிடினும் ரக்ஷயஸாமாந்யத்தி லொருவனென்றுகிலும் அருள்புரியவேணும். (8)
- 9 தூரணமிலு தாஸமேநம் ரக்ஷயாபேகாநிக! முகுந்த! ரகேஷ்தி | கரந்திதுமபத்ரபேஹம் தீநதயாலுத்வ கீர்த்தி ஹாநிஸ்ஸ்யாத ||
- ரக்ஷயர்களைத் தேடித்திரிகிறவனே! விரைவில் அடியேனை ரக்ஷித்தருள வேணுமென்று கதறவும் வெள்கிண்றேன்; 'இப்படி கதறவைப்பவனு தன தயாரு!' என்று உனக்கு வசையாகுமேயென்று. (9)
- 10 நோ சேங் மாமிலு ரகேஷ: ரக்ஷகபிருதம் கதம் நு ஜீவேத் தே? | ரக்ஷயேஷ்வக்ரே கணயிதுமர்ஹும் கிம் மாம் ந வேத்ஸி மதுமதா! ||
- மதுகுதனனே! அடியேனை ரக்ஷித்தருளாதொழியில் ரக்ஷகனென்கிற உனது விருது எங்குனே ஜீவிக்கும்? ரக்ஷணீயர்களில் இவனே முதல்வ னென்று என்னை நீ அறியாமையென்னே? (10)
- 11 கலிரிபுஸ்டரிபுமுக்க்யாங் ஸாரீங் நாதாதிவரமுநீந்தராந்தாந். | ஹ்ருதி மம ஸததம் வஸதோ வீக்ஷய தயஸ்வ கஷமாநிதே! ஸ்வாமிங்! ||
- எம்பிரானே! என்னுள்ளத்துள் எஞ்சூள்று முறைபவர்களான திரு மங்கையாழ்வார் நப்மாழ்வார் முதலான ஆழ்வார்களையும், ஸ்ரீமந்நாதமுனி கள் தொடங்கி மணவாளமாழுனிகளீருக்குள்ள ஆசாரியர்களையும் நோக்கி யருள்புரியவேணும். (11)
- 12 கருணை தவ மதுஸ்தா! கருணைவிங்தோ! பஹாஷ்வநாயாஸம் | ப்ரஸ்ருதேதி ஸர்வவிதிதம் கிம் தந்மதவர்ஜுமிதி மநீஷா தே? ||
- எம்பிரானே! கருணைக்கடலே! உன்னுடைய திருவருள் பலரிடத்தில் எளி தாகப் பெருகிய தென்னுமிடம் ப்ரஸ்தித்தமானது; அஃது என்னென்று தவிர்த்தோ? (12)
- 13 புண்யம் பாபமிதி த்வயாஸ்தே, ததிதம் த்வயஞ்ச நநு வர்ஜ்யம் | ஸ்ரீபாரத்தஸமுத! பகவந்! தத் தவிதயஞ்சாநவேக்ஷய மாம் பாஹி ||
- பாரத்தன் தன் தேர்முனின்றபெருமானே! புண்ணியம் பாவமென்று இரண்டு உண்டே; அவையிரண்டும் 'ததா' வித்வாந் புண்யபாபே விதுய" என்ற உபநிஷத்தின்படியே வர்ஜ்யமேயாதலால் அவையிரண்டையும் என்னிடம் பாராமல் காத்தகருள்க. புண்யத்தை எதிர்பாராதே; பாபங்களிருப்ப தைப் பாராதே யென்றபடி. (13)
- 14 உடஜேஷா ரசிதவஸதீந் முநீந் ஸ்வயம் தத்ர தத்ர கத்வா த்வம் | பகவந்! ஸ்வகீயமங்கம் வரதமவபோத்யாபயம் ததாதிஸ்ம ||

- எம்பிரானே! (விபவாவதாரங்களில்) ஆங்காங்கு பர்ணசாலைகளில் வர்மிந்த மஹர்ஷிகளிடம் தானுகவே சென்று உன்னுடைய விரதத்தை அவர்களுக்கு உணர்த்தி அபயமளித்தவன்ஸ்லையோ நீ? (14)
- 15 ஏஹ் யேஹுயுபேஹி ஸத்வரமிஹு ஹரிகைங்கர்யவிதய இதி நித்யம் । ஆஹுய தாஸவர்ச்காந் கருதகைங்கர்யே பயீஸ! நோ தயனே ॥
- எம்பிரானே! திவ்ய தேசங்களில் உனக்குக் கைங்களியம் செய்வதற் காகத் தொண்டர்களை ‘வம்மின்! வம்மின்! விரைந்து அம்மின்!’ என்று நாடோறு மழைத்துத் தொண்டுபூண்ட அடியேண்பால் அருளாதொழிலுடை!
- 16 நாத! நநு பார்த்தஸுத! தவயி ஸதி நாதேபி யத்யஹும் க்ளேஸாந் । விந்தேய, தர்லி ஸந்த: கிம் வக்ஷயந்தீதி சிந்தய ஸ்வாந்தே ॥
- பார்த்தன் தன் தேர்முன் னின்றபிரானே! உன்னை நாஞ்சுதனுகப்பெற்று வைத்தும் இப்படி வருந்திநின்றால் உன்னைப்பெற்றி அவர்வரிசன் என்னசொல்லு வர்களென்று சிந்தையில் சிந்தித்துப் பார்க்க. (16)
- 17 அம்புஜலோசந் பகவந்! கைரவினீதீரபாரிஜாத! ஹரே! । அஸகருத் தவ பதபங்கஜூ ஸேவாபாக்யம் து தூர்லபும் மாபுத் ॥
- செந்தாமரைக் கண்ணனே! திருவள்ளிக்கோவித்தூரயில் விளங்குங் கற்பகமோ தேவர்குடைய திருவைத் தாமரைகளை அடிக்கடி ஸேவிக்கும் பாக்கியம் அடியேனுக்கு அருமைப்படக் கூடாது. (17)
- 18 உத்தமஸுக்திததிஷ்விஹ ஸததம் ஸ்ரத்தாஞ்சு பச்திமுத்பாத்ய । ஹாவ்ஹாவ்ஹாவிதி ஸாம்நோ காநே கிமு மாம் சிகீர்ஷீவி ப்ரவணம்? ॥
- எம்பிரானே! இந்நிலக்தில் மிகச்சிறந்க தவ்யஸுக்திகளில் அடியே னுக்கு ஸ்ரத்தா பக்திகளைப் பிறப்பித்துவைத்து *ஏதத் தாம காயந்நாஸ்தே* என்னும்படி (அங்குக் கொண்டுபோய்) ஸாம கானத்தில் நிரதனுக்கப் பார்க்கிறுயோ? (18)
- 19 குமதிஜூகுத்திலோக்தீஸ் ஸமூலமுந்மூல்ய ஸாத்விகாந் அர்த்தாந் । ஸந்தர்ஸ்ய மோ தமாநே தாஸே மயி நாத! கலை திவ்யக்ருபாம் ॥
- எம்பிரானே! தூர்ப்புக்திவாய்ந்தவர்களின் துருக்திகளை வேரறக்களைந்து நற்பொருள்களை யுணர்த்தி மகிழ்ந்து வருமடியேண்பால் விசீஸாவித்தநூன் புரியவேணும். (19)
- 20 முக்தா இதி திவி தீவ்யந்தயேதே கிம்பாக்ய மநுபவந்தயஹுஹி! ஸ்ரீஸுக்திஸததசிந்தா பாக்யஜாஷம் மாம் ஹரே! நிதேஹம் ஹி ॥
- எம்பிரானே! திருநாட்டில் முக்தர்களென்று விளங்குகின்றார்களே, அவர்கள் என்ன பாக்ய மநுபவிக்கிறார்களப்பா! இங்கு நிச்சலும் திவ்ய ஸுக்திகளையநுபவிக்கும்பாக்கியம்பெற்றவடியேனை இங்கேகிடக்கவருள்செய்.
- 21 ஏதங்நிசமய கோகுலநாத! ஸ்வாமிங்! விசித்ரவசநம் மே । அக்ரஜ இஹ தவ ஸந்நபி புஜங்கரூபீ புஜங்கபங்கமதாத். ॥

ஆயர்குலக்கொழுந்தே! எனது இந்த விசித்திரவார்த்தையைக் கேட்டாருளாய்; உனது நம்பி முத்தபிரான் கான் புஜங்கருபியாயிருந்துவைத்தும் புஜங்கபங்கத்தைச் செய்தருள்ளன். [புஜங்கருபி = ஆதிசேஷருபி; புஜங்கபங்கம் = தீயவர்களையழித்தல்.] விரோதாபாஸாலங்காரம் ... (21)

- 22 அங்கஸாஷமாம் தவதீயாம் அவலோகிசுவதி ஜாநே ப்ரகாரெள தவெள 1
கேசிதமுஷ்ணங் தாவகஹ்ருதயம் கேசித்து நிலம்நோ வ்யதரங் ॥

கண்ண! உனது திருமேனியழகைக்கண்டு ஈடுபட்ட வர்களில் இரண்டு வகைசுருண்டு; சிலர் உனது உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொண்டனர்; சிலர் தம் உள்ளத்தை உனக்கு அர்ப்பணம் செய்தனர். (ரலிகர்கள் மருமய் சண்டு களிக்க.) (22)

- 23 மாரிததைத்யஸமூஹம் தாரிதகோவர்த்தாசலம் க்ராஷ்ணம் 1
வாரிதஸம்சரிதவிபதம் தாரிதபவளிந்து மநிஶமஹமீடே ॥

அசரர் சுழாங்களைத் துணித்கவனும் கோவர்த்தனக்குண்றையேந்து நின்றவனும், தன்னடியார் துயரங்களைத் தீர்த்தவனும் பிறவிக்கடல் கடத்து பவனுமான கண்ணபிரானை எஞ்ஞான்றும் துதிக்கின்றேன். ... (23)

- 24 அந்யக்ருஹகவ்யாநிலஹஸ்தேய ஸமர்த்தஞ்ச பந்தாளத்ஸக்யாத் 1
பக்தஜங்கபங்கமோ சங்கை சதுரஞ்ச ஹரிம் விபாவயே ஸததம் ॥

கட்டுண்டுகிடப்பதில் ஆசையினுலே பிறர் மனை புகுந்து வெண்ணெய் களவு காண்பவனும், கட்டுண்டுகிடப்பவர்களின் கட்டை அவிழ்க்கவல்லவனுமான கண்ணபிரானை எஞ்ஞான்றும் சிந்திக்கின்றேன். (24)

- 25 ஓஜலி தவ மதுஸுதந! ஷலபங்யாயேந நஸ்யதாம் ஸங்க்யாம் 1
ஸர்வஜ்ஞோபி ஹி ந பவாந் ஜாநாதி ஹரே! கிமேததந்ருதம் போ!:! ॥

கண்ணபிரானே! விளக்கில் விட்டில்கள் விழுந்து மடியுமாபோலே உனது தேஜஸ்ஸில் தாமாக மாண்டொழிபவர்களின் எண்ணிக்கையை ஸர்வஜ்ஞனை நீயுமறியாய்காண! இது பொய்யோ? (25)

- 26 மாலாகாரமுகாநாம் பாக்யம் சாணூரமுஷ்டிகாதீநாம் 1
தெளர்ப்பாக்யஞ்ச விசிந்த்ய ஸ்வாமாந! விஸ்மிதயநாஸ் ஸதா வர்ததே ॥

எம்பிரானே! மாலாகாரர் முதலானுரூடைய பாக்யத்தையும், சாணூரமுஷ்டிகாதிகளான மல்லர்களின் தெளர்ப்பாக்யத்தையும் சிந்தித்து வியப்படைகின்றேன். (26)

- 27 கூலே களிந்தஜாயா: துக்கல்லாபஸ் தவாபவச் செளர்யாத் 1
தீரே து கைரவின்யாஸ் தல்லாபோ பவதி க்ருஷ்ண! பக்தகனுத் ॥

கண்ண! பண்டு யமுனைக்கரையில் பூம்பட்டுக்களைக் கள்ளத்தனத்தினால் கைக்கொண்டாய்; இப்போது திருவல்லிக்கேணிக் கரையில் அவற்றை அன்பர்கள் ஸமர்ப்பிக்கத் திருவுள்ளம் பற்றுகிறுய். (27)

- 28 கரவை முரவைரிலூரே! ஸததம் தவத்பாதபத்மயோன் னோம் ।
ஸக்ருதேவ கலய மாமகமூர்த்தனி னிஜபாதபங்கஜந்யாஸம் ॥
கண்ண! உனது திருவடித் தாமரைகளில் நான் நித்யலேவை பண்ணை
வதற்குப்பலஞக உன் திருவடித்தாமரைகளை என் சென்னிபில் ஒரு கால்
வைத்திடாய். (28)
- 29 சித்தம் மாமகமேதத் தரலமபி ஸ்ரீஸ! பார்த்தஸ்மீத! ஹரே! ।
த்வந்நித்ய கைங்கரீரதபாகவதாங்கரிஷோ தருடவரதம் பூயாத ॥
பார்த்தன் தன்தேர் முன்னின்றபிராணே! என்பயை நின்றவாநில்லாத
தாயினும் தேவரீருக்கு நித்யகைங்கரியம் செய்யும் பங்கமுடைய (அத்யாபக)
ஸ்வாமிகளின் திருவடிகளில் திடமான அங்கு பூண்டிருக்க அருளவேணும்.
- 30 வந்தே கைரவினீதடக்ளபதரோஸ் தே பதாம்புருஹயுகலம்!
ஹேயகலேபரமேதத் கைங்கரயே ஶக்திபுஷ்கலம் பூயாத ॥
கைரவினீதீர கற்பகத்தருவின் திருவடியினைகளை இறைஞ்சுகின்றேன்
இந்தப்பாழுமுடம்பு செல்லுந்தனையும் வாசிககைங்கரியத்தில் டூரண்ஶக்தி
யுடையதாயிருக்கவேணுமென்று. (30)
- ஸ்ரீவைஷ்ணவாங்கரிதாஸ: ஸதோத்ரமிதம் பார்த்தஸ்மீதஹரிபதயோ: ।
நளதநுரவஸாநதினே ப்ராதர் விஜ்ஞாபய சித்தஸாநதிமகாத ॥
காஞ்சி ஸ்ரீவைஷ்ணவதாஸன் இந்தக் துதியை சென்னைமா நகரில்
நளவுசு தநுர்மாஸ முடிவு நன்னளில் சிற்றஞ்சிறுகாலையில் ஸ்ரீபார்த்தஸாரதி
யெம்பெருமானை நோக்கி விஜ்ஞாபித்துச் சிந்தத தெளியப்பெற்றுன: ...
ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம: ஸ்ரீமத் வரவரமுநயே நம:

ஸ்ரீ மந்த்ராவிமஹபகவத் ஸாப்ரபாதஃதுதி

(திருப்பள்ளியெழுச்சிப் பாசுரங்களின் முதலெழுத்தடவே விஜ்ஞாபித்தது)

1 கல்யாணஸதகுணகணைகர! கைரவின்யாஸ

தீரே நிஷண்ண! கருணைகர! தீநபந்தோ! ।

பக்தப்ரிய! ப்ரணதஸஜ்ஜநகாமதேநோ!

ஸ்ரீமந் ந்ருவிமலூ பகவந்! தவ ஸாப்ரபாதம். ॥

திருக்கல்யாண குணங்களுக்குப் பிறப்பிடமானவனே! திருவல்லிக்கேணி
யின் கரையில் வீற்றிருப்பவனே!, கருணைரனே! இளையவர்கட்கருணைடயாய்!
அன்பர்கட்கு அன்பனே! திருவடிதொழுவார்க்குக் காமதேநுவானவனே!
ஸ்ரீநரவிமஹமுர்த்தியே! நல்விடவாகுக. (1)

2 கோபாக்ளிலக்ஷ்யதிதிஜந்மகடோவசேஷா-

நிர்ப்பேதநத்வரித! தைத்யகுலைக மருதயோ! ।

ப்ரஹ்லாதபக்தநுத! பாகவதாநுகம்பிந்!

ஸ்ரீமந் ந்ருவிமலூ பகவந்! தவ ஸாப்ரபாதம். ॥

சீற்றத்தீக் கதுவநின்ற இரணியனதகல்மார்பப்கிழித்தெறிய விரைந்த வனே! அசரர்குலத்திற்குக் காலனைவனே! ப்ரஹ்லாதாழ்வான் துதிக்க நின்றவனே! அடியார்க்கு அருள்செய்பவனே! ஸ்ரீநாஸிம்ஹமூர்த்தியே! நல்விடிவாகுக.

... (2)

3 சுத்தாம்பராச் சுசிஹ்ருத: ஸ்ரீதிபாடஸீலா:
பெளராணிகா: புருஷஸமக்த விஶாரதாஸ் ச 1
ஸங்கீதகாநசதூராஸ் ச ஸமீயுராராத்
ஸ்ரீமந் நஞ்சாவூரிமஹ பகவந்! தவ ஸாப்ரபாதம். 11

தூயவாடையணிந்தவர்களும் தூயமனத்தவர்களும் மறையோதவல்ல வர்களும் புராணபுநஷ்டஸமக்தாதி படன் சீலர்களும் இசைகாரர்களும் அருகே வந்துள்ளார்கள்; ஸ்ரீநாஸிம்ஹமூர்த்தியே! நல்விடிவாகுக. (3)

4 மேதிந்யதீஸாநிவஹா: பரிவாரயுக்தா:
திக்பாலகாஸ் ச ஸகலாஸ் ஸகளத்ரவர்க்கா: 1
ஸப்தர்ஷியஸ் ச ஸஹ யோகிகைணஸ் ஸமேதா:
ஸ்ரீமந் நஞ்சாவூரிமஹ பகவந்! தவ ஸாப்ரபாதம். 11

பரிவாரங்களோடு கூடின அரசர்களின் திரள்களும், மனைவியரோடு கூடிய திக்பாலகர்களைனவரும், பல மஹர்ஷிகளோடு கூடின ஸப்தர்ஷிகளும் ஈண்டுவந்து திரண்டுள்ளனர். ஸ்ரீமந் நாஸிம்ஹமூர்த்தியே! நல்விடிவாகுக. ... (4)

5 புல்லாநி பத்மகுஸாமாநி ஸரோவரேஷ்
ப்ராசீ திஶா ப்ரசரதீபதியுதா ஸமிந்தே 1
சந்தர்ரோ மலீமஸகபஸ்திருடேநி லுப்தாநி
ஆஸந் நஞ்சாவூரிமஹ பகவந்! தவ ஸாப்ரபாதம். 11

தடாகங்களிலே தாமரைகள் மலர்ந்தன; கீழ்வானம் வெள்ளென்றது; பனி மதி பசுத்தனன்; நகஷத்திரங்கள் மறைந்தன! அழகியசிங்கரே! நல்விடிவாகுக. (5)

6 இந்தரோ விதி: பசுபதிர் திஷ்ணே தநேஸ:
இத்யாதயஸ் ஸாரவரா: குஸாமாட்யஹஸ்தா: 1
ஸ்ரீமச்சடாரிபரகாலமுகாஸ் ச ஸஜ்ஜா:
ஸ்ரீமந் நஞ்சாவூரிமஹ பகவந்! தவ ஸாப்ரபாதம். 11

இந்திரன் பிரமனீச ளென்றிவர்களும் ப்ரகுஹஸ்பதி குபேரர்கள்முதலானாரும் ஆழ்வார்களும் பூந்தொடைய லெந்திய கையினராய்ப் போந்திருக்கின்றனர்; அழகியசிங்கரே! நல்விடிவாகுக!

... (6)

7 அந்தர் பஹிஸ் ச ஸகலாஸ் ச வீதிகாஸ்
ப்ராபாதிகீஸ் ஸ்துதிததீர் பஹவ: படந்தி 1
பக்தெளாகவத்ஸல! பவார்த்திஹராமரேஸ!
ஸ்ரீமந் நஞ்சாவூரிமஹ பகவந்! தவ ஸாப்ரபாதம். 11

உட்புறங்களிலும் வெளிப்புறங்களிலும் திருவீதிகள் தேரறும் பலர்கூடி ப்ராத: காலஸ்துதிகளை ஒதுக்கின்றனர்; பக்தவத்ஸலனே! ப்ரணதார்த்திஹரனே! ஸ்ரீநாஸிம்ஹமூர்த்தியே! நல்விடிவாகுக!

... (7)

8 வந்தாருநிர்ஜூஸமாஹருத கல்பபுஷ்ப
ஸௌகந்த்யவாஹிபவா: பரித: ப்ரவாதி ।
பக்தாங்கரிரேணுபணிதீர் மதுரய படந்தி
ஸ்ரீமந் ந்ருஸிலஹு பகவந்! தவ ஸாப்ரபாதம். ॥

பணிபவந்த தேவர்கள் கொணர்ந்த கற்பகப்பூக்களின் நறுபணங்கபழும்
மாருதம் எங்கும் வீசாநின்றது; திருப்பள்ளியெழுச்சி பாடாநின்றார்கள்; ஸ்ரீ
நரஸிம்ஹமுர்த்தியே! நல்விடிவாகுக. (8)

9 ஏலாலவங்கககஞ்சாரஸாகந்திதீர்த்த
கும்பைஸ் ஸமேத்ய பரிசாரகவர்கக ஏஷ: ।
கர்ணைம்ருதாநி நநு! காயதி கீதகாநி
ஸ்ரீமந் ந்ருஸிலஹு பகவந்! தவ ஸாப்ரபாதம். ॥

பரிசாரகர்கள் ஏலாலவங்க சுங்கும கேஸரங்களாலே நறுமணம் கமழ்கின்ற
தீர்த்த கும்பங்களுடன்வந்து செவிக்கினிய பாடல்களைப் பாடுகின்றனர்; அழிய
சிங்கப்பிரானே! நல்விடிவாகுக. (9)

10 கல்லூரபுஷ்பவிததீர் விகசா ஸமந்தாத்
பாஸ்வராநுதைத் அபசதம் திமிரம், விஹங்கா: ।
நாநாதிஶாஸா விஹரந்தி கருத்மதாத்யா:
ஸ்ரீமந் ந்ருஸிலஹு பகவந்! தவ ஸாப்ரபாதம். ॥

செங்கழுநீர் மலர்கள் வாய் நெகிழ்ந்தன வெங்குப்; இரவி தோன்றினன்.
இருள் அகன்றது; கருளன் முதலிய பறவைகள் திசைதொறும் பரந்தன; ஸ்ரீ
நரஸிம்ஹ மூர்த்தியே! நல்விடிவாகுக. (10)

ஸ்ரீமந் ந்ருஸிம்ஹமுர்த்தி ஸாப்ரபாத ஸ்துதி
முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹா தேசிகாய நம:
ஆண்டாள் திருவிடிகளே சரணம்

கோதையின் குறிப்பு

—ஸ்ரீமதுபயவே. D. ராமஸ்வாமி ஐயங்கார், B.A.B.L.,

பாகவத திருப்பள்ளி யெழுச்சி

எம்பெருமானைத் திருப்பள்ளி யுணர்த்த (நித்திகரயினின் றெழுப்ப)ப் பல
அண்பர்கள் பாசுரம் பாடியிருக்கிறார்கள். எம்பெருமானையார்களைத் துயிலெழுப்
பப் பாடலமைத்தவர்கள் சிலரே. அவர்களுள் முக்கிய ஸ்தானம் ஆண்டாஞ்சை
யது. திருப்பாவையின் 6 முதல் 15 வரையுள்ள பாசுரங்களின் தனி அழகையும்
சிறப்பையும் அறியாதாரிலர்.

அப்பத்துப் பாசுரங்களாலே ஆண்டாள் தனது தோழிமாரிகளுள் பதினிமைர தனித்தனி எழுப்புவதாகப் பாடல்கள் அமைந்திருக்கின்றன. திருப்பாவைக்கு வியாக்யானமிட்டருளியோழும்—இன்றவைம் பொருள் கூறி ஒருவோருங்கூட ஒவ்வோர் பாசுரத்தால் ஒவ்வோர் ஆழ்வாரைக் குறிக்கும்படி அப்பாசுரங்கள் அமைந்திருக்கின்றன என்று அபிப்பிராயங் கொண்டிருக்கிறார்கள். அது ஆண்டாள் கருத்தே தானு? சில ஆழ்வார்கள் அப்பொழுது அவதரியாமலிருக்க அவர்களையும் குறித்துப் பாடி யிருப்பதாகச் சொல்வது ஸப்பாவிதமா? என்று சிலர் ஸந்தேஹிக்கக் கேட்டிருக்கிறேன். அவையெல்லாம் வீணை ஆராய்ச்சி யென்றே சொல்ல வேண்டும். ஏனெனில், ஆக்கியோள் கருத்தும் குறிப்பும் இவ்வண்ணம் இருந்திரா விடினும் நூலில் அமைந்துள்ள சொற்கள் எவ்வளவு பொருள்களைத் தரவல்லன என்பதை ஆராய்ந்து பொருள் கொள்வதும் இலக்கிய முறை ஒரு நிஷாதவேடனை நிஷேதிக்கப் பேசிய “மா நிஷாத” என்ற வாஸ்மீகி மஹரிஷியின் சொல் “திருமாலே” என்று பொருள் தரக் கண்டு கவியும் நாமும் களிக்கிறோம். அதுபோலவே ஆண்டாளுடைய இப்பாசுரங்கள் பல இனிமையான பொருள்களைத் தந்து பல அழகான காட்சிகளை நம் மனக்கண்முன் சித்திரிப்பன உள்ளுறை பொருளை ஆழ்ந்தனுபவிக்கப் புதிய அர்த்தங்களைக் கொடுப்பது தானே உயர்ந்த காவியத்திற்கு அறிகுறி. யாதொரு முரண்பாடில்லாமல் சொல்லும் பொருளுமொக்க நின்று அர்த்தங்கள். அமையும்போது அவைகளைப் பார்க்கவும் கொள்ளவும் மறுப்பது ரஸிகர்கள் செய்வதை என்றால்.

எந்தப் பாசுரம் எந்த ஆழ்வாரைக் குறிக்கிறது என்ற விஷயத்தில் வெகுவாக அபிப்பிராய பேதம் காண்கிறது. அவரவர்கள் அனுபவத்துக்கும் ஆராய்ச்சிக்கு மினங்கப் பலவாக நிர்த்தேசம் ஏற்படுவது எல்லோமே. இம்மாதிரி விஷயங்களில் எவரும் துணிந்து இந்த யோசனைதான் சரி, இது தவறு என்று உறுதியாகக் கூற முடியாது. எந்த நிர்வாஹம் வெகு ஸங்கதமாக்க வெகு அனுபவ ஹதுவாயு மிருக்கிறதோ அதையே அவரவர் ஏற்றுக்கொள்வது இயல்ல.

சென்ற சில வருஷங்களாக அடியேன் கற்றதையும் கேட்டதையும் கொண்டும் இந்தப் பாசுரங்களை அடியேன் சிற்றறிவுக்கு எட்டிவாறு அனுபவித்த ரீதியைக் கொண்டும் இது விஷயத்தில் ஒரு முடிவுக்கு வந்திருக்கிறேன். அதாவது முறையே பொய்கையாழ்வார், பேயாழ்வார், பூதத்தாழ்வார், திருமழிசையாழ்வார் தொண்டராடிப்பொடிகள், பெரியாழ்வார், குலசேகரப் பெருமாள், திருப்பாவையின் 6 முதல் 15 பாசுரங்கள் குறிக்கின்றன என்பதே. எவ்வகையில் யோசித்து இவ்வண்ணம் வகுக்கிறேன் என்பதைக் காட்ட ஒரு பாசுரத்தை எடுத்துக் கொண்டு இங்கே சுருக்கமாக விளம்ப விரும்புகிறேன்.

“உங்கள் புழைக்கடைத் தோட்டத்து வாவியுள்

செங்கழுநீர் வாய் நெகிழ்ந்து ஆம்பல் வாய் கூம்பினகாண்

செங்கள் பொடிக்குறை வெண்பல் தவத்தவர்

தங்கள் திருக்கோயில் சங்கிடுவான் போதந்தார்

எங்களை முன்னமெழுப்புவான் வாய் பேசும்

நங்காய்! எழுந்திராய் நானைதாய்! நாவுடையாய்!

சங்கொடு சக்கரமேந்தும் தடக்கையன்

பங்கயக் கண்ணேனப் பாடு, எல் ஓர் எம்பாவாய்,,

இது 14-ம் பாட்டு. நம்மாழ்வார் விஷயம் என்று மேலே சொன்னேன். எங்கனே யென்னில்:

ஓவ்வொரு பாசுரத்திலும் தோழியை விளிக்கும் சொங்கோ சொற்களோ அமைந்திருக்கின்றன வாதலால் அவைகளைக்கொண்டு யோசிப்பது முறை. இப்பாசுரத்தில் மூன்று விளிச் சொற்கள் அமைந்திருக்கின்றன, நங்காய், நானுதாய், நாவுடையாய் என்று. பாசுரத்தின் முற்பாதியால் பொழுது புலர்ந்தது என்பதற்கான ஏதுக்களைக் கூறிப் பிறபாதியால் அந்தக்தோழியின் குணங்களைக் காட்ட வல்ல சொற்கள் கொண்டு அவளை வருணிக்கிறான் ஆண்டான்.

நங்காய் என்றால் பூர்ணையே, சிறந்தவளே யென்று பொருள். ஏனைய ஆழ் வாச்கள் அங்கங்களாயும் நம்மாழ்வார் அங்கியாயும் மிருப்பவர்களுமில்லை இவர் கிரேஷ்டர் என்றால்வோ வைஷ்ணவர்கள் இவரது நங்கைய அறிந்திருக்கும்படி! அதைத்தான் “எங்களை முன்ன பெழுப்புவான் வாய் பேசும்” என்று குறிப்பாகக் காட்டப்பட்டிருக்கிறது. எங்களுக்கு சர்வி (ஆத்ம) ஸதாநேத்தின் உள்ள நீ எழுந்த பின்னரே யன்றே நாங்கள் எழுந்திருக்க வல்லோம்? அப்படி விருக்க நாங்கள் உணரவும் நீ உணராதிருப்பதே என்று இடித்துக் காட்டுகிறார்களாகவுமாப் பீப் பாசுரத்திற்கு “இவைபெல்லாவற்றுக்கும் தாணேகடவளாய் என்வாரையும் தானே எழுப்புவதாகச் சொல்லி வைத்து அது செய்யாதே உறங்குகிற ளாருத்தியை எழுப்புகிறார்கள்” என்று மூங் பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் அழிய அவதாரினை. ஆழ்வார்களுக்குள் தலைமை வறிக்க சடகோபனுக்கள்வது யாருக்கு உரியை? ஆகவே ‘நங்காய்’ என்ற சொல்லிக்கொண்டு நம்மாழ்வாரைக்கொள்வது யுக்தமே.

நானுதாய்—ஆழ்வார்களுள் நாயிகா பாவ படையாதுபோனவர்கள் சிலர். பிரேமம் முதிர்ந்து பெண்ணுடையுடுத்துப் பெண் பேச்சில் டீழிந்தவர்களுள்ளும் நானைத் துறக்கத் துணிந்தவர் நம்மாழ்வாரெராறு ரே. (“நான்மீணி யோர் கரும மில்லை”) என்று பேசிய ஆண்டாள் பெண்ணுகவே பிறந்தவளாகயால் அளை விட்டுப் பிறரையே இங்கே பேசுவது) நான் யட மச்சம் நமக்கிங்கிலை யென்று மட்டும் பேசக் கற்று மட்டலெடுக்க முன்வந்த மங்கை மன்னையும் பிறபடுத்தி நம்மாழ்வார் பல விடங்களில் நான் துறந்தமைக்கும் பாசுரமிட்டிருட்டதை நோக்கின். “நானுதாய்” என்ற சொல் நம்மாழ்வாருக்கே பொருந்தும் என்று திடமாய்ச் சொல்லலாம். “மாசறு சோதி” யென்னும் திருவாய்பொழி (5. 3) முழுதும் ஆழ்வாரது நான் துறந்த செயல்களையும் எண்ணங்களையும் காட்டுகின்றன. தென் திருப்பேரை எம்பெருமானிடத்துக் காதல் மிகுத்து “நானும் நிறையுமிழுந்தும்” “நகரமும் நாடும் பிறவும் தேர்வேன் நாணைங்கிக்கிலை” யெனப் பேசியும், கொடி மதில் தென்குளந்தை வணக்குடபால் நின்ற மாயக் கூத்தன் பச்கல் “ஞாலமரியப் பழி சுமந்தேன் இனி நானித்தானென்” என்றும் அது “தேவபிராற்கு என் நிறை வினாடு நான்கொடுத்தேன் இனி யென் கொடுக்கேன்” என்று அலமந்தும் பல படியாகத் தாம் லஜ்ஜையை விடுத்து நின்றதைப் பாடுகிறார். தானை தன்மை யில்லயே “நாணமில்லாச் சிறு தகையேன நானிங்கலற்று செட்டேணி வானேர் காண மாட்டாப் பீடுடை அப்பணையே” என்று பாடியவராதலால் இவரையன்றி நானுதாய் என்ற சொல் எந்த ஆழ்வாரைக் குறிக்க வல்லது?

நாவுடையாய்—நம்மாழ்வாருடைய நாவின் பெருமை தமிழ் உலகம் முற்றும் பரவியுள்ளது. “என் நாவிலின்கவி யான் ஒருவர்க்கும் கொடுக்கிலேன்” என்று ஆழ்வார் தாமே பாராட்டுமளவில் பெருமை ஏய்ந்தது அந்நா. கோச்சோழனுக்கும் பல்லவர்கோணுக்கும் பாடலைப் பகிர்ந்து கொடுத்த திருமங்கை யாழ்வாரும் கூட நம்மாழ்வாரைப் போலத் தம் நா காக்கவில்லை யென்று தோன்றிகிறதன்றே? ஆகவே தான் பின்புள்ளார்களெல்லாம் நப்பாழ்வாரின் நாவின் ஏற்றத்தை மறவாது பாடி யிருக்கிறார்கள். பிள்ளைப் பெருமாணையங்கார், “மறைப் பாற்கடலைத் திரு நாவின் மந்தாத்தால் கடைந்து” என்று ஆழ்வார் செய்த உபகாரத்தைப் புச்சமுங்கால் பாடுகிறார். நிகமாந்த மஹா தேசிகன் பெருமாள் திருவடிசஞ்சஞ்சுப்பல பெருமைகள் நிற்க, “அணிகுருகை நசர் முனிவர் நாவுக்கணமந்தனை” (நப்பாழ்வார் திருநாவால் பாசுரம் பாடப் பெற்றிமை யுடையன) என்பதைத் தனிப்படத் பாடுகிறார். ஆழ்வார் “என்னுடை நாவினுளானே” (1.9.9.) என்றும் “என் நா முதல் வந்து புகுந்து” (7.9.3) என்றும் பாடி, தம் நாவில் அமைந்தான் எம்பெருமான் என்று பாட, அதை மாற்றி பெரிய பெருமாள் மெய்ம் பலர்ப்பதங்கள் இவ்வாழ்வார் நாவுக்கு விஷயமாய் அமைந்தனவென்பது அவ் வடி சஞ்சகோரேற்றம் என்று ஆசார்ய வள்ளல் காட்டு மழுகு ஆழ்வார் பெருமையை ஒருடடி உயர்த்தி வைக்கின்ற தன்றே! ஆகவேதான் நம்மாழ்வாருக்கு, நாவீறுடைய பிரான்” என்று திருநாமர், இன்றளவும் அந்நாமத்தைச் சொல்லித்தான் அரங்க நகரப்பன் இவருக்கு அருளிப் பாடிடுவது. அரங்கஞ்சகே மாலையிட்ட ஆண்டாளும் அந்நாமத்தை உள்ளத்துக்கொண்டு நாவுடையாய் என்று நம் சடகோட்டையே கூப்பிடுகிறோன் என்றால் இதில் என்ன தவறு?

பாசுரத்தின் ஆருவது வரியில் அமைந்த விளிச் சொற்கள் மூன்றும் நம்மாழ்வார் விஷயமாகப் பொருள்கொள்ளப் பொருத்த முடையனவென்பதை 7, 8-வது அடிகளில் செய்யப்பட்ட வேண்டுகோள் உறுதிப் படுத்துகிறது. இந்தத் தோழியை நோக்கி, “சங்கொடு சக்கரமேந்தும் தடக்கையன், பங்கயக் கண்ணைப் பாடு” என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறார்கள் ஆண்டாள். இதை மட்டும் இவளிடத்துக்கேட்டு படியால் இதில் ஒரு தனிப்பட்ட இன்பம் இவளிடத்தில் இருக்க வேண்டும். இது ஒரு அடையாளம். இதையிட்டு அளிச் செயலை முற்றும் ஒரு முறை பார்த்தோ மானால் “சங்கு, சக்கரம், தாமரைக்கண்” என்ற இந்த வரிசையை வேறு ஆழ்வார் நியமேன அனுபவித்ததாகக் காணும். நப்மாழ்வாரோ பன்முறை இப்படியே வரிசையிட்டுப் பாடியிருக்கிறார். “சங்கினேநும் நேமியோடும் தாமரைத் தன்களோடும்” (5.5.1) “தவளவொண்ண சங்கு சக்கர மென்றும் தாமரைத் தடங்கண் என்றும்” (6.5.1.) “சங்கு சக்கரங்களென்று கை கூப்பும் தாமரைக் கண்ணே ஸ்ரே தளரும்” (7.2.1.) “வெள்ளைச் சுரி சங்கொடாழி யேந்தி தாமரைக் கண்ணே னென்னெஞ்சினாடை புள்ளைக் கடாகின்ற வாற்றைக் காணீர் (7.3.1.) “சங்கொடு சக்கரம் தண்டுகந்தும் தாமரைக் கண்களுக் கற்றுத் தீர்ந்துப்” (7.3.3.) பராங்குச நாயகியான தசையில் பாடப் பெற்றவை இவையனைத்தும். அந்நாயகியையே இப்பதினாலாம் பாசுரத்தால் காட்டியருளுகிறார்கள் ஆண்டாள்.

இத்தனை குறிப்புகளும் நம்மாழ்வாரைக் காட்டுகிறபடியால், திருப்பாவையின் 14-ம் பாசுரம் அவ்வாழ்வார் விஷயமென விண்ணப்பிக்கத் துணிந்தபடி.

ஸ்ரீ:

ஆண்டவன் பத்ரிகையிலுமா ஆசார்ய நின்தை ! P. B. A.

(இது யார் செய்த வேலை?)

நிகழும் நள்ளு தெமாதத்தில் (1977 ஜூவரியில்) வெளிவந்த ஸ்ரீ ரங்க நாத பாதுகா பத்ரிகையில்—ஆங்கிலவுரை பொன்று இருபதாவது பக்கத்தில் முடிந்தபின் ஒரு 8 பக்கங்கள் கொண்ட வியாஸம் “திருப்பயண உபத்யகாரி” என்பது. அதன் தலைமேல் “தில்லி தலைநகரில் நம் திருக்குடந்தை யாண்டன் நளவருஷம் மார்கழி மாதத்தின்” என்றுள்ளது. கீழ்வரி “ஆண்டன் திருவடிகளின் வயப்பணை” என்றுள்ளது. ஆண்டவன் திருவடிகள் யார்க்கு ஸமர்ப்பித்தனவேன்பதை விமர்சித்துத் தெரிந்துகொள்ளவேணும். அது நிற்க. இக்கட்டுரை அச்சிடுவதற்கு முன்னரோ பின்னரோ ஸ்ரீமதாண்டவன் கடாக்ஷி ததருளினதாசத் தெரியவின்லை. ஐரத்கவாதி வாக்யார்த்தமென்று ஒன்று சொல்லுவதுண்டு; அதற்கு மிகப் பொருத்தமான தருஷ்டாந்தம் இக் கட்டுரையே யென்பதில் ஜூயமில்லை. இதைப்பற்றி இப்போது விரிவுவேண்டா. இதில் பக்கம் 4ல் அப்ரஸ்கதமாக ஒரு பாட்டை யெழுதி— “இதனையே ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாச்சாரியர் என்னும் ஸ்ரீ தேசிகனின் மித்ரராயும் ப்ருத்யராயுமிருந்த மஹான் ஸ்ரீதேசிகன்பற்றிய தனியன் பாகுரத்தில் சூரோன்று தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான், பாரோன்றச் சௌக்கண பழமொழியில்— ஒரொன்றுதானே யமையாதோ தாரணியில் வாழ்வாச்கு, வானேறப் போயள வும் வாழ்வு” என்று கூறி சிறப்பித்துள்ளார்” என்றெழுதப்பட்டுள்ளது.

இத்தகைய அதிகப்ரஸ்கமான வார்த்தைகள் சிலவாண்டுகட்கு மூன்பு கீழ்ச்செரி பரவஸ்து ஸ்ரீநிவாஸாசாரிய ரெஷ்பவரால் ஒதுபத்ரிகையில் தொடங்கப் பட்டு, அவர் காலத்திற்குப் பின்பு (காலஞ்செங்ற) D.T. தாதாசாரியரால் தொடரப்பட்டு “காஞ்சி திஶாயை நயி.” என்று திக்கு நோக்கித் தெண்டன் ஸமர்ப்பித் தொழிந்தது உலகத்தில் இன்னும் மறையவின்லை, மறந்தாருமில்லை. உத்தரராமசரித நாடகத்தில் “எதத்தத் புநரபி தெவதுர்விபாகாத் ஆலர்க்கப் பிண்மிவ ஸர்வத: ப்ரஸ்ருப்தம்” என்று சக்ரவர்த்தி திருமகன் திருவாக்காக பலபூதி மஹாகவி ஒரு சுலோகம் பணித்துள்ளார். நன்றே வருவதெல்லாம். நாம் எது எழுதி னாலும் ப்ரமாண புஷ்கலமாக எழுதுவோமேயன்றி அப்ராமாணிகமாக ஒரெழுத் தும் எழுதமாட்டோமென்பதை உலகமுழுது முண்டும். இங்குத் தெரிவிக்கு மவற்றை அமைதியுடன் ஆழ்ந்து வாசிக்கவேணு மறிவுடையார். சென்ற 1969ம் ஆண்டில் (ஸெனமிய நூத்தில்) ஸ்ரீ தேசிகனுக்கு எழுநூரூமாண்டு கொண்டாட்டம் நாடெங்கும் நகரமெங்கும் வெகு சிறப்பாகப் பல கூஷக்கணக்கான டண்செலவில் நிகழ்த்தப்பட்டதென்பதை ஒருவரும் மறந்திரார். அப்போது ஸ்ரீதேசிகதிவ்பசரித்திரம் தமிழ் ஸமஸ்கிருதம் ஆங்கிலம் ஆகிய மூன்று பாஸைஞ்சில் அச்சிடப்பட்டுள்ளது. தெலுங்கு, கன்னடம் முதலிய பாஸைகள் லும் பெங்களூர். மைஸூர் பிராந்தங்களில் அச்சிடப்பட்டதாகக் கேள்விப்பட்டிருந்தோ மேயன்றி அப்பதிப்புகளை யாம் கண்டதில்லை. மேலே குறித்த மூன்று பாஸைப் பதிப்புகளைக் கண்டிருக்கிறோம். இப்போது தமிழ்ப் பதிப்பைக் கையில் வைத்துக்கொண்டு எழுது

கிறோம். இது நாற்பத்தாறு பக்கங்கள் கொண்டது. ‘ஸ்ரீமத் வேதாந்த தேசிகன் வைபவம்—தவிதீய ப்ரம்மதந்த்ரஸ்வாமி யருளியது. சென்னை அஸ்மத்தேசிக ஸம்ப்ரதாய நிர்வாஹ ஸபையாரால் அச்சிடப்பட்டது. ஜெளம்ப் பூரட்டாசித் திருவோணம் 22-9-69’ என்பது முகப்பு. அடுத்தபடியுள்ள முகவுரையாலு—

“முகவுரை

அஸ்மத் தேசிகனடிபணியும் பெரியீர்!

ஸ்வாமி வேதாந்த தேசிகனுடைய திவ்ய சரித்ரம் பல பாஸூஷனில் பல பதிப்புகள் வெளிவந்திருந்தாலும், மைஸ்லர் ஸ்ரீபரகால மடத்தின் மூலமாக 1907-வது ஆண்டில் தெலுங்கு லிபியில் வெளிவந்திருக்கின்ற தேசிகவைடவ மொன்றே ப்ராமாணிகமென்று தெரியவருகிறது. ஆக்யப்ரம்மதந்த்ர ஸ்வாமி ச்வோக ரூபாக எழுதியிருந்த வைபவத்தை தவிதீயப்ரம்மதந்த்ர ஸ்வாமி யனிப்ரவாள நடையில் ஸாதித்தார். அது தமிழ் நாடுகளில் பிரசாரமடையாமல் பைஸ்லர் சிமையிலேயே பிரசாரமடைந்து காபிகளும் கிடைக்க வழியில்லாமல் போய்விட்டது கீர்த்திமூர்த்தியான திருவயிந்திரபுரம்சேட் ஹார் ஸ்வாமிக்கும் அது கிடைக்காமையினால் அது லுப்தம் என்று எழுதிவிட்டார். உப்பிலியப்பன் ஸன்னிதியில் எழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்ரீமதுபயவே நவநீதம் ஸ்வாமிக்கும் அது கிடைக்காததனால் தாம் எழுதி [1959ல் வெளியிட்ட தேசிக சரித்திரத்தில் “ஸ்ரீதேசிக சரித்ரம் பல பதிப்புகள் ஏறியிருந்தாலும் நிகழ்ச்சி முறையே சரியில்லையென்றும், கதைகள் நடந்த இடமும் காலமும் வேறுபட்டிருக்கின்றன வென்றும்” முகப்பிலேயே எழுதிவிட்டார். இதையெல்லாம் நாம் பார்த்தபோது, ஒரு விதமான குறைக்கும் இடமில்லாத தான் ஸ்வாமி வைபவத்தை ஸப்பாதித்து வெளியிடவேண்டுமென்று ஆசை கொண்டு மைஸ்லருக்குச் சென்று பழைய தெலுங்குப் பிரதியை பறுதா ப்ரயா ஸேந ஸம்பாதித்து ஸெவித்ததில் பல அழுர்வமான சரித்திரங்களைக் காண நேர்ந்தது. அதைத் தமிழில் பதிப்பிக்கவேண்டுமென்று ருசியண்டாயிற்று. ஸ்ரீமரிலும் பெங்களுரிலும் உள்ள ஸ்ரீதேசிக பக்தர்கள் விசாலமான மனதுடன் பொருளுத்து புரிந்தபடியால் இதைப் பல பாஸூஷனிலும் மொழி பெயர்ப்பித்து வெளியிட ஜெளகரியம் ஏற்பட்டது.”

“ஆத்ய ப்ராம்மதந்த்ர ஸ்வாமியானார் ஸகல ஆழ்வார்களுடையவும் ஸகல ஆசார்யானுடையவும் சரித்திரங்களை ச்வோக ரூபேண எழுதியிருக்கிறு ரென்பது தவிதீயப்ரம்மதந்த்ர ஸ்வாமி இந்த வைபவ நூலில் ஆங்காங்கு உதவுரிக்கும் ச்வோகங்களினால் தெரியவருகிறது. அந்த மூல க்ரந்தத்தையும் ஸம்பாதிக்க முயற்சி செய்து கொண்டிருக்கிறேன். ஸ்ரீ உ. வே. கடமங்கலம் வீராச்சி ஸ்வாமி யெனகிற வீரராகவாசாரியர் ஸ்வாமி இயற்றி 1893வது ஆண்டில் வெளியிட்ட கருபரம்ப்ராப்ரபாவுமே தற்காலம் எங்கும் பிரசாரமடைந்து வருகிறது. இந்த வைபவ நூலை அழகான முறையில் பதிப்பிக்க முன்வந்த சென்னை அஸ்மத் தேசிக ஸம்ப்ரதாய நிர்வாஹ ஸபையாருக்கு நம்முடைய மனமார்ந்த வந்தனத்துடன் நன்றியை ஸமர்ப்பிக்கிறோம்.”

முகவுரைக்கடுத்தபடி இந்தக் குறிப்புரையுங் காண்மின்.

**“அஸ்மத் தேசிக ஸம்ப்ரதாய நிர்வாஹஸபைத் தலைவர்களின்
வி ண் ண ப ப ம்.**

இந்த வைபவக்ரந்தம் மைஸுர் பரகாலமடத்தின்பதிப்பான தெலுங்கு லிபி நூலைக்கொண்டு மட்டும் அச்சிடவில்லை. ஓரியண்டல் ஜெப்ரெரியிலிருந்து இரண்டு ஒலை ஸ்ரீ கோசங்கள் ஸ்ரீமத்பரமபரி ஆண்டவன் திருவடிகளின் திவ்யக்ருடையினு லும் ப்ரபல முயற்சியினுலும் கிடைத்த படியால் அவற்றையும் ஒத்திட்டுப் பார்த்து சுத்த பாடமாகவே அச்சிடப்பட்டிருக்கிறது. ப்ரூப் பார்ப்பதில் பரிபூர்ண பரிசய மூளவர்கள் கிடைக்கவில்லை. ஆனாலும், விட்டில் விளக்கு கம்பெனிப் பண்டி மூளவர்கள் கிடைக்கவில்லை. ஆனாலும், விட்டில் விளக்கு கம்பெனிப் பண்டி தரான ஸ்ரீ உவே. மேலாத்தூர். வியாகரண சிரோமணி ஸ்ரீநிவாஸ கோபால தேசிகாசாரியர் ஸ்வாமி அச்சுத்தான் எழுதிக் கொடுத்தும் இரண்டு மூன்று தடவை ஊன்றி ப்ரூப் பார்த்துக் கொடுத்தும் செய்த உதவிகளுக்கு அஸ்மத் தேசிகளம்பிர தாயஸ்தர்கள் அனைவரும் ஒன்று கூடி தம் தம் தலையை அரிந்து கொடுத்தாலும் ஏற்ற கைம்மாருக ஆகமாட்டாது. அச்சுப்பினமுகள் நேர்ந்திருந்தால் அனவகளை கிருபையாய் திருத்திக் கொள்ளவேண்டுமென்றும் எங்களுக்கும் தெரிவிக்க வேணு மென்றும் வேண்டிக் கொள்ளுகிறோம். ஸ்ரீமதுபயவே நவநீதம் ஸ்வாமி தேசிக வேண்டும் வேண்டிக் கொள்ளுகிறோம். ஸ்ரீமதுபயவே நவநீதம் ஸ்வாமி தேசிக வைபவப்பதிப்புகளெல்லாவற்றிலுமே நிதழ்ச்சி முறை மாறுபட்டிருப்பதாகத் திருவுள்ளம் நொந்து எழுதியிருந்த படியால் முக்கியமாக அப்பெரியாருடைய ஸந்தஷ் டியை உத்தேசித்தே இது மிகவும் சுத்தமான முறையில் பதிப்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவரும் திருவுள்ள முகந்தபடி, ஆனாலும், காலதேசங்களின் மாறுபாடு மட்டும் திருத்தப்படவேணு மென்றும் சிலபெரியார்கள் அபிப்பிராயப்படுகிறார்கள். தகுந்த ஆதாரமில்லாமல் சுதந்திரமாக மாற்றுவதற்கு எமக்குத் துணிவு பிறக்கவில்லை. த்விதீப்பரம்ம தந்தரஸ்வாமி அருளிச் செய்ததான் இதில் மாறுபாடுகளைச் செய்ய நியாயமில்லை யென்றும் விற்ஞாபித்துக் கொண்டு நிற்கிறோம்.”

இனி இந்த வைபவநூலிலிருந்து சிற்சிலவிடங்களை யெடுத்துக்காட்டுகிறேன். பிராமணிகர்களின் உள்ளமும் ஸ்ரீமதாண்டவன் திருவுள்ளமும் தெளிய.

“தேசிகன் திருவரங்கம் சென்று சேரப் புறப்படுதல்

பின்பு தென்னேடும் வடநாடுந்தொழு நின்ற திருவாங்கத் திநப்பதியை மங்களாசாஸனம் செய்யவிருப்பினார்தேசிகன். வைவை ஆழ்வார்ச்சஞ்சும்ஸகல பூர்வா சார்யர்களும் ஈடுபட்டு மண்டியிருந்த ஸ்தலம் அது வாகையாலே அங்கே நித்ய வாஸம் பண்ணவேணு மென்றும், அங்கே நித்யகாலக்ஷேப நிரதர்களான பிள்ளை லோகாசாரியர் ஸாதர்சனப்பட்டர் முதலானாருடைய திருவடிநிழலிலேயொதுங்கி நெடுங்காலம் வர்த்திக்கவேணு மென்றும் ஆசை கொண்டு புறப்பட்டநுளியாச்சது. “லோகாசார்யபதாம்போஜலேவாஹவாகதோ த்ருதம், ப்ரதஸ்தேரங்க நாரீம் வேதாந்தார்யோ மஹாமநாஃ” என்று அஸ்மதாசார்யர் பணித்த தேசிக திவ்ய சரிகத்திலும் சொல்லிற்று. பேரருளாளன் நியமனங் கொண்டு புறப்பட்டநுளின தேசிகன் தேவியாரோடுங்கூட வழியடைவிலே அப்பக்குடத்தான்ஸன்னிதியென்

கிற திருப்பேர் நகரிலே சென்று சேர்ந்து அங்குள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை நோக்கி கோயில் வருத்தாந்தம் விசாரிக்குமளவிலே, அவர்கள் துருஷ்கயவநோபப்லவங்களைச் சொல்லி ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசாரியர், அவருடைய திருத்தம்பியாரான அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனுர், சுருதப்ரகாசிகா பட்டர் முதலான பரிகளிதர்களான ஆசார்ய ச்ரேஷ்டர்கள் நப்பெருமாளை யெழுந்தருளப் பன்னீக்கிகாண்டு வெளியேறியிருக்குஞ் செய்திகளையும் விசதமாகச் சொல்ல, அதுகேட்டதேசிகன் வேரற்ற மாப்போலே விழுந்து துடித்து, “ஸப்ஸார ஸர்ப்பஸந்தஷ்ட மர்த்ய ஸந்தராண திக்கிதம், லோகாசார்யம் விநா ரங்கே கதம் வர்த்திது முத்தான் எப்படி வர்த்திப்பேன்] என்று சொல்லிச் சொல்லிப் புலம்பி, இப்போது நான் திருவரங்கம் செல்லக் கடவேணவேன்; கொங்கு மண்டலத்தில் பாங்கான வோரிடத்தில் சிலகாலம் வாழ்ந்திருந்து ஸ்ரீரங்கஸ்ரீ நிருபத்ரவமாகி நம்பெரும்னும் கூடச் சென்ற ஸ்ரீமல்லோகாசார்ய ப்ரப்ருதிகளான பரமஸாத்விகஸதாசார்ய ஸாரீவ பெளமர்களும் ஸ்வஸ்தானம் வந்து சேர்ந்தபிறகு செய்தியறிந்து சொண்டு திருவரங்கத்தேற விடை கொள்ளக்கூடவேன்” என்று அதி நிர்வேதத்தடனே அருள்செய்து ஸ்ரீரங்கம் செல்லாமே அப்பக்குடத்தான் ஸன்னிதியிலிருந்து நேராகப் பல விடங்களுக்கெழுந்தருளி வானியாற்றங்கரையில் சில மாதங்கள் தங்கியிருந்து அங்கும் இருப்புக் கொள்ளாமல் திருநாராயணபுரத்தில் சில காலமும் பச்சிமவாஹினிக் கரையான ஸ்ரீரங்கபட்டனத்தில் சில காலமுமாக ஸத்தியமங்கலத்தில் சில காலமும் எழுந்தருளியிருந்தாச்சது.”

“அபீதஸ்தவ மருக்ரஹித்தது

அப்போது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீ விரைவில் நிருபத்ரவமாக ஜேனுமேஸ்பதற்காக ஸ்வாமி தேசிகன் அபீதிஸ்தவமருளிச் செய்து அங்குள்ளரேவாரையும் அந்த ஸ்தவத்தை நித்யமும் நூற்றெட்டாவ்ருத்தி பாராயனம் செய்ய நியமித்தருளி, தாம் அந்த, ஸ்தவத்திலிருந்து “நிரஸ்தரிபுஸ்பவே க்வசந ரங்கமுக்கயே விபோ- பரஸ்பர ஹிதைஷினைம் பரிஸ்ரேஷ்மாம் வர்த்தய” என்கிற பாகத்தை அநவரதமும் அநுஸந்தித்துக் கிகாண்டு “லோகாசார்ய ததீயஸோதரமுகாந் ஆசார்யவர்யாந் கதா ஸேவேயேதி ஸதா விஷண்ணஹ்ருதய: ஸ்ரீவேங்கடேசோ குரு:” என்று அஸ்மதாசார்யர் பணித்தபடியே அதுவே புலம்பலாய் மிகுந்த ஆர்த்தியோடே பெரியவாச்சானபிள்ளை ஸ்ரீஸமக்துகளைக்கேட்டுக்கொண்டு காலம்சமீத துவந்தார்”

“தேசிகன் கோயில் வருத்தாந்த மறிதல்

இப்படி கங்குலும் பகலும் கண்துயிலறியாள் கண்ண நீர்க்கைகளாலிறைக்கும் என்னும்படியாக ஸ்வாமி தேசிகன் அலமாப்போடே எழுந்தருளியிருந்த காலத்திலே வருவார் செல்வார் முகமாக ஸ்ரீரங்க வருத்தாந்தத்தை ஒருநாள் அறியலாச்சது. அதாவது, பல மஹாங்களின் ப்ரபல ப்ரயத்னங்களாலே ஸ்ரீரங்க நாதன் அபாயமொன்றுமின்றிக்கே திருவரங்கம் பெரிய கோயில் ஸன்னிதி சேர்ந்தாளினதாகவும், ஸ்ரீமல்லோகாசார்ய ஸ்ரீஸ்தாதர்ச்சந பட்டாரக ப்ரப்ருதிகளான ஆசார்யவர்கள் மீண்டெழுந்தருளாமலே அங்கங்கே திருநாட்டுக் கெழுந்தரு

வினதாகவும் கேட்டு “அம்ருதம் விஷஸம்மிசரம்” என்று போர நெந்து நெடும் போது இதிகர் த்தவ்யதாமுக்தராயிருந்து, அந்தமட்டில் பெருமாளாகிலும் பாங்காக ஸ்வஸ்தானம் வந்து சேரப்பெற்றதே! என்று தேறி, பிள்ளைகாசார் யாதிகளுக்கு ஸ்ரீகூர்ண பரிபாலனம் நடத்தியருளி நிலையிடவொன்றை நிர்வேதத் துடனே மூன்றுநாள் உபவாஸமாக எழுந்தருளியிருந்து ஒருவாறு திருவுள்ளத்தை ஸ்மாஹி தமாக்கி ‘ஸ்ரீமதி லோகாசார்யே திவம் கதே பிரவித்த தச்சிஷ்யா:; ஸந்தி கலு ரங்கநகரே தச்சரணச்சாய மாச்சிதொஸாநி.’’ [லோகாசார்யர் திருநாடலங்கரித்தாலும் அவருடைய திருவடி ஸம்பந்திகள் கோயிலிலே வாழுந்திருப்பர்களே; அவர்களின் திருவடி நிழலிலே யொதுங்கி வர்த்திக்கக்கடனே] என்று பாரித்துக் கொண்டு “ஸ்ரீ காம மநவாப்பையவ’; என்னச் செய்தேயும் ‘ஆருரோஹ ரதம் ஹருஷ்ட:’ என்றுப்போலே ஹராஷ்டத்துடனே கோயிலேறப் புறப்பட்டருளியாச்சது”

“தேசிகன் கோயில் சேர்ந்து அருளிச்செய்வோதுதல். ஸ்வாமி தேசிகன் பட்டராளிச்செய்த ஸ்ரீரங்கராஜஸ்த வச்தை அநுஸந்தித்துக்கெர்ண்டீட் கோயிலேற வெழுந்தருளி ‘காவேரீமவாஹிஷி’ இத்யாதி ச்லோகங்களைச் சொல்லி திருக்காவேரியில் நீராடி அநுஷ்டானங்களை முடித்துக்கொண்டு உள்ளே புகுந்து சந்தராஷ்டிகரினீ ப்ரதக்ஷிணமாகப் பலிபீடத்தருகே தண்டனை ஸமர்ப்பித்து நிற்கையில் ஸ்தானீகர்களில் ஒருவரான சிங்கு ஸ்வாமியென்பவர் வந்து ஸ்வலமரியாதைகளோடும் உள்ளே யெழுந்தருளப்பண்ணி ஸ்வல சிறப்புகளும் செய்வித்தார். பிறகு அங்கு நின்றும் புறப்பட்டருளி அஞ்சகுழி மூன்று வாசாஹுக்கருகே எழுந்தருளை கையில். கோயிலாத்தான் என்கிறவாரு பெரியவர் வந்து நமஸ்கரித்து ‘ஸ்வாமி யின் வை பவங்களையெல்லாம் பலர்சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன்; வேதாந்தாசார்ய பிருதும் ஸர்வதந்திர ஸ்வதந்த்ர பிருதும் கவிதார்ச்சிக ஸி: ஹபிருதும் மற்றும் அனேகபிருதுகளும் நீர் பெற்றிருப்பதாகக்கேழ்வைப்பட்டுள்ளன; உம்மைப்போன்ற ஆசாரியர் நீரதான் என்று சொல்லுகிறார்கள்; உம்முடைய முகச்சோதியும் ஆச்சரியமாயிருக்கிறது. இருபது பிராயத்தினுள்ளே நீர் நானுவித வித்தைகளையும் அதிகரித்தகாகச் சொல்லுகிறார்கள்; த்ராவிடவேதமாகிய திவ்யப்ரபந்தங்களை அதிகரித்ததுண்டோ?’ என்று கேழ்க்க, ஸ்வாமியும் ‘அந்த பாக்யம் இன்னும் டெற வில்லை: அதற்காகவே இங்கு விடை கொண்டேன்; இங்கே அதை அதயாபனம் செய்யவல்லாருண்டோ? தேவீர் தாமே அருள் செய்வதானுலும் கருதார்த்த ஞாவேன். தேவீருடைய தேஜஸ்ஸைப் பார்த்தால் ச்வேதத்வீபவாஸியோ வென்று நினைக்கலாயிருக்கிறது. அருள்புரியத் திருவுள்ளமானால் இன்றே வென்று நினைக்கலாயிருக்கிறது. அருள்புரியத் திருவுள்ளமானால் இன்றே ஆரம்பமாகலாம்’ என்று கோயிலாத்தான் ஸ்வாமி ‘அடியேன் வயது சென்றவனுகையால் அசக்தனுயவிட்டுள்ளன; என்னுடைய மகன் ‘யுவா ஸ்யாத் ஸாது யுவாத்யாயக: என்கிற உபநிஷத்தின்படியே எல்லாம் வாய்ந்து உத்தமசீலனுடு மிருக்கின்றுன்; அவனிடத்திலே அதிகரிக்க ஸ்வமானால் இன்று நானையில் ஆரம்பமாகலாம்’ என்று ஸாதிக்க, ஸ்வாமி உள்ள மும் உடலும் பூரித்து அவர் திருமாளிகை யேறச்சென்று அவரை ஸ்வஷ்டாங்கமாக தெண்டனிட்டு அவரிடத்தே ஆசார்யப்ரதிபத்திபண்ணி திருப்பல்லாண்டு தொடங்கி முதலில் இயற்பா ஆயிரத்தையும், பிறகு அடைவே மற்ற ஆயிரங்களையும் இரண்டொரு ஸம்வத்ஸரத்திலேயே அதிகரித்துத் தலைக்காட்டியாச்சது.

(பக்கம் 23ல்) “தேசிகன் திவ்யப்ரபந்த வியாக்கியானங்களுமதிகரித்தல்

ஸ்ரீமத் ராமாயணத்திலே (அகஸ்த்யப்ராதரம் ததா) என்று ஒரு ரிஷிக்கு அகஸ்த்ய ப்ராதா வென்றே ப்ரஸித்தியானுப்போலே இந்த ஸ்வாமிக்கும் கோயிலாத்தான் மகன் என்றே ப்ரஸித்தியாயிருந்தது. ஆகவேதான் “கோயிலாத்தான் மகனைக் கொண்டாடிக்கொண்டிருப்போம்” என்று பின்னைர் அநுஸந்திச்குப்படி யாச்சது. அதன் பிறகு திவ்யப்ரபந்த வியாக்கியானங்களையும் ஸேவிக்கத்திருவுள்ள முண்டாகி அதுக்கு ஆவார் ஆரென்று தேடுமளவிலே ஈடுண்ணியாழ்வான் திருக்குமாரரான அய்யா துரைஸ்வாமி போர் விரகர் என்று கேள்விப்பட்டு அவரைச் சில்லாள் அநுவர்த்தித்து சுச்சுஞாஷகளாலே ப்ரஸன்னராக்கி இருபத்து நாலாயிரப்படி மற்றுமுள்ள வியாக்கியானங்களையும் அதிகரித்து த்ராவிடவேதாந்தபல்லது வேறேன்றறியார்என்னும்படியாக பதினாறு மாஸங்களில் மஹாவ்யாபகராகியாச்சது’;

“தேசிகனிடத்தில் ஸ்ரீரங்கவாஸிகளின் ஸ்ரீஸ்ப்ரகாரமான அபிநந்தனம்

(பக்கம் 25ல்) கஜத்ராதேதி வருத்தாபி: ஸ்ரீகாந்த இதி யெளவதை: யதாஸ்தித்சச பாலாபி: த்ருஷ்டச் செளரிள் ஸ்வெளதுகம்’ என்று ஸ்ரீக்ருஷ்ண பகவானீரொருவர் ஓரொருவிதத்தாலே கொண்டாடினுப்போலே ஸ்வாமி தேசிகன் ஸ்ரீரங்கவாஸிகள் ஒவ்வொருவர் ஒவ்வொரு வகைக்காகக் கொண்டாடி உள்ளம் கூரித்து ஸ்வாமியை கஷணகாலமும் பிரிந்திருக்க மாட்டாமே அளவு கடந்த ப்ராவண்யத்தோடே அல்லும் பகலும் அகலக்லாஶேயிருந்தார்சன். சிலர் ஸ்வாமியினுடைய வித்யாவைபவத்திலும், சிலர் ஸ்வாமியினுடைய ஆத்மகுணகண்பூர்த்தியிலும், சிலர் ஸ்வாமியினுடைய அனுஷ்டான ஸப்பத்திலும், சிலர் ஸ்வாமியினுடைய வைராக்ய ஸம்பத்திலும், சிலர் ஸ்வாமியினுடைய திருமேனியழகிலும், சிலர் பாகவத அபசார பீநதவமாகிற மஹா குணத்திலும் ஈடுபட்டிருந்தார்சன்; எல்லாரும் ஏகமுகமாக ஈடுபட்டிருந்தது எந்த மஹா குணத்திலென்னில்; ஸ்வாமி சிற்றஞ்சிறுகாலைபெழுங்கிருந்து கூச்தாழ்வான் எங்களாழ்வான் நபபிள்ளை பெரியவாசசானபிள்ளை பிள்ளைலோகாசாரியர் ஆகிய இவ்வசார்ய ஸார்வ பெளமாகளின் திருமாளிகைகளுக் கெழுங்கருளித் திருவீதப்புமுதியிலே தெண்டன் ஸமர்ப்பித்து அவரவர்களினுடைப்காரசிக்குணியிலேண்றியிருந்ததை அதிசயித்துப்பாராட்டினர்.

(பக்கம் 26ல்) “தேசிகன் கூரகுலோத்தம தாஸரைப் பேணுதல்

அக்காலத்தில் ஸ்ரீ கூரகுலோத்தம தாஸரென்பாரோரு ஸ்வாமி பரமவிலக்ஷணராயெழுங்கருளியிருந்ததது கண்டு அடிக்கடி அவரை அநுவர்த்தித்து நல்வார்த்தைகள் கேட்பதும் சொல்லுவதுமாய் “மச்சித்தா மத்கதப்ராணை போதயந்து: பரஸ்பரப்: கதயந்தச் சமாப் பக்த்யா துஷ்யந்தி சரமந்தி ச” என்று கீதையில் சொன்ன கட்டளையிலே அளவளாவி வந்தார்சன். அந்த மஹான் பிள்ளைலோகாசாரியர் திருவடிகளிலே பல வாண்டுகள் பழுக்க ஸேவித்து ஸகல சாஸ்த்ரார்த்தங்களையும் கையிலங்கு நெல்லிக்கனியாகக் கண்டவராகையாலே அவர் எடுத்துரைக்கும் அர்த்த விசேஷங்களைக் கேட்குந்தோறும் உள்ளுந்தோறும் உருகியிருப்பர் தேசிகன். அப்படியுண்டான ஆனந்தத்தின் பாவாஹ ரூபாகவே ஸ்வாமி தேசி

கன் பகவத்த்யான ஸோபான அவஸாநத்திலே “ரங்கா ஸ்தாநே ரஸிகமஹிதே ரஞ்ஜிதாசேஷசித்தே வித்வத் ஸேவாவிமல மநஸா வேங்கடேஶேந” என்று உலக மெல்லாமறியப் பொறித்து வைத்தருளியாச்சுது திருவரங்கந்திருப்பதியை ரஸிகர் களான மஹான்கள் அலங்கரித்திருந்தபடியாலே அனைவருடையவும் சித்தத்தை உகப்பித்ததென்றும், ஸ்வாமி தேசிகன் தாம் அவ்விடத்தே வாழும் வித்வான்களை வேவித்து [அடிபணிந்து] அவர்கள் பக்கவிலே கேட்டருளின அர்த்த விசேஷங்க ஸேவித்து அவர்கள் பக்கவிலே கேட்டருளின அர்த்த விசேஷங்க ஸோலே நிஷ்கல்யஷ் சித்தரானுரென்றும் தம்முடைய திருவாக்காலே அருள்ச் செய்கையாலே கோயிலின சிறப்பும் கோயிலில் வாழும் ஆசார்யர்களின் பெருமை யும் தெரிவிக்கப்பட்டதாயிற்று.”

(பக்கம் 27ல்) “தேசிகனுடைய கோயில் வாஸ்த்து அதிசயங்கள்-அக்காலத் தில் ஸ்வாமி தேசிகன் சந்தரபுஷ்கரிணிக் கரையில் விளங்குகின்ற திருப்புன்னையை அட்டார்பூர்ணங்கராஜஸ்தவத்திலே ‘புந்காக தல்லஜம் அஜஸ்ர ஸஹஸ்ரகீதி ஸேகோத்த திவ்ய நிஜ ஸௌரபம் ஆமாம:’ என்று கொண்டாடியிருந்ததையறிந்து, நித்யமும் சந்தரபுஷ்கரிணியில் ஸாயம் ஸந்த்யாநுஷ்டானத்தை முடித்துக்கொண்டு அந்தத் திருப்புன்னையடியிலே ஸஹஸ்ரகீதிமஹார்த்தங்களையுட அஷ்டாதசரஹஸ்யார்த்தங்களையும் போதயந்து: பரஸ்பரம் பண்ணிக் கொண்டிருப்பார் திரளிலே தாழும் அங்குச் சிந்திப்போன பொருள்களையெல்லாம் ச்லோகபத்தமாக்கித அங்வயித்து, அங்குச் செவிசாத்துமவர்கள் ஸ்வாமியினுடைய கவிதாசாதார்யத்திலே ரதங்களைச் செவிசாத்துமவர்கள் ஸ்வாமியினுடைய கவிதாசாதார்யத்திலே அளவு கடந்த ஈடுபாடுகொண்டு நாடொறும் ஸ்வாமியே அங்கு ஸ்வைக்தி களை விவரித்து உபங்யளித்தருள வேண்டியதென்று நிபந்தனை செய்தருளினார்கள்.”

“திருப்புன்னையடியில் ஸ்வாமி தேசிகன் அருளிய அர்த்தவிசேஷங்கள்.

*த்ரமிட நிகமத்ரஷ்ட்ரா நாதேந யாழுநயோ கிநா

யதிந்ருபதிநா கூரேசார்யைஸ் ததா குருகேச்வரரை: 1

புவங்குருபி: க்ருஷ்ணதவந்தவேந லம்பிதர கஷணை:

மம ஹ்நுதி ஸதா ஜீயாத் ஸத்ஸம்பரதாய ஸாசேவதி;—என்றும்

ஃகத்தேசிகாக்க்யாந் ஸதாசார்யவர்யாந்

ததியாச் ச ஸுக்தீர் முஹாச் சிந்தயித்வா,

ஸதாம் ஸந்திதாநாத் கருஹீதங் ஸதார்த்தாந்

ஸதாார் சாஸநேநேஹ விஜ்ஞாபயாமி* என்றும்,

ஸ்ரீ ரஸலோகக்குருத்தமாந் குணநிதீந் வித்யாநிதீந் ஸாத்விகாந்

ஆசார்யாந் அஸக்ருத் விசிந்த்ய, பணிதீஸ் தேஷாம் ஸதா சிந்தயந்,

தாஸோ வேங்கடநாதநாமககவி: ஸ்ரீரங்கதாபநி ஸ்ததாந்

ஏதாந் ஸாத்விக ஸஜ்ஜநாந் மம கிரா ஸம்மோதயே ஸாம்பரதம்.

என்றும் ஓவ்வொரு நாளும் ஓவ்வொரு ச்லோக ரத்னத்தை முகப்பில் விண்ணப்பன் செய்து ஸ்வாமி தேசிகன் ஸ்ரீஸுக்திகளை அமோகமாக அருளிச் செய்யும்படியா யிருந்தது. அலையாகுங்கடல் போல் முழங்கியும், கங்கை நீர்ப்பெருக்கோ காவி

ரிப் பெருக்கோ என்னலாம்படி பெருகியும் விம்மி வெளி வந்த அந்த திவ்ய ஸ்ரீஸ்ரூபத்திகளின் காம்பீர்ய ஒளதார்யங்களை என்ன வென்பது? நம்பிள்ளையின் புநரவதாரமே ஸ்வாமியென்று ஒரு மிடரூக் அணைவரும் அறுதியிட்டார்கள். ஸ்வாமி மட்டும் பின்ளைலோகாசார்யரையும் அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனாரையும் ச்ருதப்ரகாசிகாபட்டரையும் ஸாக்ஷாத்தாக ஸேவக்கப் பெருத துயரத்தை அடிக்கடி விஜ்ஞாபித்துக் கொண்டிருந்தபடி. அந்தத் துயரத்திற்கு ஒருபரிஹாரமாகவே ஸ்ரீ ஸாதர்சநார்யவிமசதியும் ஸ்ரீலோகார்யபஞ்சாசத்துமருளிச் செய்து ஒருவாறு ஸமாஹிதரானபடி.”

தட்டல் மஹான்களே! இங்ஙனே எவ்வளவெடுத்துக்காட்டலாப? மேலே குறித்த வைபவநால் செண்ண ஸ்ரீரங்கம் மதுரை திருநெல்வேலி முதலிய எல்லா நகரங்களிலும் ஒன்று புத்தகக் கடைகள் தோறும் அருமையின்றி எளிதாகக் கிடைப்பதாதலால் ஒவ்வொருவரும் வாங்கியறுபவிக்கலாமே. பெங்களூர் துள்ளி தோட்டத்தில் தூப்பல் வெங்கடாசாரியார் என்கிற வடகலை வித்வான் 1904 ஸூத்தில் தெலுங்கு விபியில் தாம் அச்சிட்ட ஸ்தோத்ராவளியில் “ஸ்ரீமாந் வேங்கடநா தார்ய:” என்கிற தனியனுடன் ஸ்ரீலோகாசாஸ்ய ஸ்ரீசாஸ்தாங்கிற ஸ்தோத்ரத் தைச் சேர்த்திருக்கிறார். திருப்புட்குழியில் தாதா சாரியர்கள் மரியாதைகள் அநுபவித்துவந்த வரையில் ஐப்பசித்திருவோணந்தோறும் இந்தஸ்துதியைக் கண்ட பாடமாக அநுஸந்தித்து வந்தார்களேன்பது ப்ரஸித்தம். திருநாராயணபுரம் முதலான திவ்ய தேசங்களில் இற்றைக்கும் அநுஸர்த்து ரெக்காண்கிரும். பின்னோ லோகாசாரியரை தேசிகன் ஸேவிக்கப் பெற்றதில்லையாயினும் யதிராஜங்களைப்பத்தி பணித்தது போலவே லோகாசார்யபஞ்சாசத்தும் டணித்தருள்ளர் இதுபற்றி இப்பொதாக அதிகம் எழுதவேண்டிய தொன்று மில்லை. பெங்களூர் ப்ராந்தத்தில் நெடுநாள் வாழ்ந்தருளின் ஸ்ரீமதாண்டவன் திருவுள்ளம் நங்கறியுமே.

அமரகோஸ்ததில் ஜாஸ்ம: என்றெரு பதம் கூறப்பட்டுள்ளது [ஜாஸ் மோஸ்மிக்ஷ்யகாரி ஸ்யாத்] வீணாவதறியாயல் எனம் போன போச்சில் ஏதோ செய்துகிண்டாடி நிற்பவனுக்கு ஜாஸ்மனைன்றுபெயர். சிலவரண்டுக்கு முன்புதிருவயிந்திரபுாத்காண்டான் “தெங்கலையார்கள் சலிபுரங்காவதார பூதர்கள்” என்று பாதுகையில் வெளியிட்டபோது, அதை ஸ்ரீமதாண்டவன் சிலநாள்கழித்து அறிந்து அநுதபித்து “இனி இப்படிப்பட்ட அஸந்தரப்பப்பேச்சுக்கச்சள் பாதுகையில் வெளிவராதபடி ஜாகருகர்களாயிருப்போம்” என்று ப்ரதிஜ்ஞா செய்துள்ளது மீண்டுமீண்டும் பாசிப்படருவது பரக்குதிவாளனை. ஒரு தத்தபெர்ஸீர். ஸ்ரீவைஷ்ணவஸம்பிரதாயத்தில் ஆழ்வார்களைறு இருந்தார்கள், பாதைத்ராமாநாஜரென்று இருந்தார்; நிகமாந்த மஹாகுரு வென்றிருந்தார்—என்று இவர்கள் தெரிந்து கொண்டது பதினெழாவது நாற்றுண்டின் முடிவில் என்பதை நாம் வைதிக்கலெளகிக ப்ரமாணங்கள் பலவுங்கொண்டு பற்பலகால் நிருபித்திருக்கிறோம். ஆங்காங்கு திவ்யதேசங்களில் வேதாந்த தேசிகன் எழுந்தருளியிருந்து உதவாதி கள் குறையற நடந்துவரச் செய்தேயும் ஸ்வாமிக்கு வெளிநிலங்களில் கோவில் கட்டிக் கூத்தாடத் தொடங்கின நாள் ‘இன்னைவுரில் இன்னை வருஷம், இன்னை தம் இன்னேதி-என்பது எங்கும் ப்ரஸித்தமாயிருங்கையாலே தத்வநிர்த்தாரளை பண்ண. அது ஒன்றே போதுமே.

தேசிகாஸ்டோந்தராஸ்தாய்ஸ்தோந்தரம் :—மேலே குறித்த தேசிக வைபவத்தில் (பக்கம் 30ல்) ஒரு மஹாகவி மிக்க செருக்குடன் தேசிகனிடம் வந்து வாதாடிப் பராஜிதனுய் ஸ்ரீ வைஷ்ணவனுகி தேசிகன் திருவடிகளிலே நித்யஸேவா நிர்ச்சன யிருந்து ஒரு அஷ்டோத்தராஸ்தநாயஸ்துதியை விண்ணப்பம் செய்ததாகவே முதி அதுபூர்த்தியாக இரண்டுபக்கம் அச்சிடப்பட்டுள்ளது. “காஞ்சி ஹிமவெநோத்பந்ந: விச்வாமிதராந்வயோதித:” என்று ஆரம்பம். இடையில் ‘கோயிலாத்தான் ஸாதசாதர: த்ராவிடாம்நாய கோவித: ஈயுண்ணி ஸ்வாமி ஸத்பக்த: விசுத்தஜ்ஞாந சேவதி: வித்வத்ஸேவா விசுத்தாத்மா முநிவாறுநடூக: வீதகல்மஷ ஸத்புத்தி: ஸாதுஸேவி ஸாசிக்ஷித:...லோகாசார்ய பதாஸக்தே லோகதேசிக ஸ்மக்திபுக் ॥ ஸ்ரீ வாக்புஷ்ணத்தஜ்ஞ: ஸம்ஶேததிதமதிஸ் ஸாதி: இத்யாதி திவ்யநாமங்கள் உண்மைப்பொருள் காட்டுமெனவ இந்த நாமாவனி ஸ்துதியை ஸ்ரீ ரங்கநாதன் திருமுன்பே தேசிகன் தாமே அரங்கேற்றம் செய்வித்து அந்த மஹாகவிக்கு ஸத்காரங்கள் பெறுவித்துத் தாழும் பஹாமானிக்கப்பட்டதாக எழுதப்பட்டுள்ளது.

இந்தரங்கள் வேண்டா; ஸாப்ராஸ்தி தேசிக தின்பயங்கிரிகளே போதுமே; “ரங்கா ஸ்தாநே ரஸிகமஹிதே ரஞ்ஜிதாஸேஷிததே விதவத்ஸேவாஸ்மைநஸா வேங்க டேஸேத” என்கிற பகவத்த்யாநஸோபாநஸ்லோகம் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் யரவர்க்கும் நித்யாநுஸந்தானத்திலுள்ளது. இதற்கொரு வியாக்கியானம் வேணுமோ? ஸ்ரீங்கக்திலை அசோஷி சித்தரங்ஜீகர்ச்சளாயும் ரஸிகர்களாயுமின்ன வித்வான்சளை யடிபணிந்து தேசிகன் தாம் ஸிமலமநஸ்கராகப் பெற்றதாக ஸ்பஷ்டமாய்க் கூறி யுள்ளார். (விதவத்ஸேவா மஹித மநஸா) என்றே (ரஸிகமநஸா) என்றே ஸாதி யாமல் (யியல யநா) என்று ஸாதித்திருக்கிறபடியை நோக்குவாரிஸ்லையே. நெஞ்சி விருந்த கல்மஷங்கள் கோயிலுக்கு வந்தபின்பு தொலையப்பெற்றதாக ஸாதித் திருப்பதை ப்ராமாணிகர்கள் அபலாபம் பண்ணலாமா? அமலாதிபிரானுக்கு மட்டும் வியாக்கியான மிடவேண்டிய ஆவஸ்யகதை ஏதுமில்லாதிருக்க, அதற்கு வியாக்கியானமிட்டதும், அதற்கு ஸ்ரீவாறுநபோக மென்று திருநாமமிட்டதும், அதன் முதலில் “வேண்பெரிய விரிதிகரநீர் வையத்துள்ளே வேதாந்தவாரிய னென்றிபம்பநின்றேம், நான் பெரியேமல்லோம் நாம் நன்றந்தீதும் நூக்குரைப்பாருள் ரென்று நாடுவோயே” என்றேரு பாகர மியற்றிவைத்ததும் நெஞ்சை நடுநிலையிலை வைத்து நோக்கப்பட்டால்...மேலே நாம் என்ன எழுதுவது! திருப்பாண்மீவா ருடைய முநிவாறுநத்வகதை *ஸ்த்ரீதர்மின்யாம் ஆத்மஜநந்யாமிஸ* என்கிற ஸத்தூஷனீ ஸமக்தியோடு முரண்படுகையாலே அதில் முன்னம் விப்ரதிபத்தி யிருந்ததாகவும், கோயிலேறப்போந்து தமக்கு நன்றந்தீது முரரப்பாரை நாடித் தெளிந்ததாகவும் ஸாப்பக்தமாக ஸ்வாமி தாமே காட்டிவைக்கவிஸ்லையா? இவ் வர்த்தங்களெல்லாம் “ஸித்ததேசிகவநா ரங்கதாம்பி வயவிக்க்யத்” என்கிற ரஹஸ்ய மாதருகா சுலோகத்தினால் ஸத்யாபிதமாகவிஸ்லையா? ‘ரங்கதாமாவுக்குவந்து விசுத்ததேசிகவானுக ஆனேனென்று எதற்காக அய்யா ஸாதிக்கவேணும். ‘பாவி இப்படி மடிபிடித்துக் கேட்கிறுனே!’ என்று சிற்றமுண்டாகும். என்கெய்வ தந்தோ! இவ்வர்த்தவிஶேஷங்களெல்லாம் வெளிவருவதற்காகத்தானே தேசிக னுக்கு ஸ்வாமி பிள்ளைவாகாசாரியர் ப்ருத்யரா யிருந்தாரென்று பாதுகை செளி

யிட்டது. ஒருவர் 'என் தாயார் ஆசாரியன் திருவடியடைந்தார்' என்றெழுதுவதற்கு 'என் ஆசார்யர் என் தாயார் திருவடியடைந்தார்' என்றெழுதி அச்சிட்டுப் பிரசுரம் செய்தாராம். அதுதான் நினைவுக்கு வருகிறது.

சீரான்று தூப்புல் நளியன் சிறப்பு—'சீரான்று தூப்புல் திருவேங்கடமுடையா என்கிற பாட்டைப் பின்னை லோகாசாரியர் ஸாதித்திருக்கவேணுமானால், "தன் னைசிரியன் தன்னெடு கற்றேன், தன்மாணக்கன் தகுமுரரகர்களென்று, இன்னேர பாயிரமியம்புதல்கடனே" என்ற நல்லூலின்படி தனியனிடுவதற்கு ஆசாரியரே முதன்மைபெற்றவராதலால் பின்னை லோகாசாரியர் தேசிகனுக்கு ஆசாரியரான முறையில் ஸாதித்திருக்கலாம். 350 வருஷங்களுக்கு இப்பாலிருந்த அப்பய தீணிதர் திப்பரகாச ஸந்நிதி பரிசூரத்தில் தும்பைவன மென்கிற அக்ரஹாரத்தை ப்ரதிஷ்டிப்பித்தார். அது துப்பையென்றும் துப்பலென்றும் தூப்பலென்றும் கொச்சையாக வழங்கப்பட்டுவருகிறது. தூப்பலென்கிற சௌலீக் கொண்ட பிரபந்த சாரம், பின்னையந்தாதி, வாழிதிருநாமம் இவை என்றைக்குத் தோன்றினவோ அன்றைக்குத் தோன்றியதே சீரான்று தூப்புல் பாட்டுப்—என்று சீமைத் தீர்ப்பாக முடிந்து போன விஷயம். மீண்டும் தலைக்காட்டி பங்கப்படவேண்டுமா?

பாதுகாவில் தீவ்யப்ரபந்தப்பாகுக்கொள்கள்;—அப்பப்ப! தீவ்யப்ரபந்தப் பாகுங்கள் பாதுகாவில் இப்படியா கொலை யுண்ணவேணும். மைத்துனன் காமங்கள் மாற்றீரலை ரம்பாவாய்" என்று சென்றவருஷத்தில் வெளிவந்த பாடம். இப்போது (மற்றினங்காமங்கள்) என வெளிவந்துள்ளது. எப்படி பதச்சேதமோ? என்ன பொருளோ? இதுதான் திருப்பாவை யுபந்யாஸம்போலும். ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் கவிப்பெருமானுடைய ஒலிமிக்க பாடலையுண்டாராம். அந்த கலிப்பெருமான்யாரோ? அவர் என்ன பாடல் பாடினாரோ? போதும் போதுமிந்த வீண போதுபோக்கு.

ப்ராமணிகபண்டித வகையாம்;—கேட்டிருக்கிற கேள்விகளுக்கு ஆர்ஜுவத்துடன் ஸமாதானங்களை வெளியிடுவது பண்டித வகைணுமேயொழிய, வர்ஷை தமானாலும் அதற்குச் சரக்கில்லாமையாலே வாளாவிருக்கச்சில்லாதே பொய்க் கதைகளை எழுதி ஏட்டை நிரப்புவது பண்டிதக்குறுத்யமாகாது. 'எதை எழுதி ஏட்டை நிரப்பலாம்!' என்று பார்ப்பவர்களால் உலகுக்கு என்ன உதவி ஏற்படும். வடமொழி தென் மொழிகளை நன்கு கற்றவர்களைக் கொண்டு லோகோபகாரம் செய்தருளவேணு மென்பது வேண்டுகோள். ஸ்ரீமதாண்டவன் திருவடிகளில் அன்பு குன்றுதவன்டியேன. இங்ஙனம்;—நல்லார்க்கு நல்லன்.

"தழைநல்லவின்பம் தலைப்பெய்து எங்குந் தழைக்கவே."

அத்வைதிகளுக்கு விஷ்ணுத்வேஷம் தகுமா?

(ராமக்ருஷ்ண வினாவிடை) P. B. A.

அத்வைத ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்கள் சிவபக்தி கொள்வதும் விஷ்ணுத்வேஷங்கொண்டு கைபோனபடியெல்லாம் விஷ்ணு தூஷணைகளையெழுதுவதும் பகவத் பாதாஞ்சைய பக்தர்கள் நாம்-என்று சொல்லிக் கொள்வதும் தகுமா? என்று கண்ணஞ்சைய வினாவுக்கு ராமன் விடையிடுக்கிறார்கள்.

இதிஹாஸ புராணங்கள் வைதிகர்களால் வேதம் போலவே கொண்டாடப்பட்டு வருகின்றன. பகவச் சாஸ்த்ரமெனப்படுகிற ஸ்ரீபாஞ்சராத்ர ஸம்ஹிதைகளை அத்வைதிகள் பிரமாணமாக ஒப்புக்கொள்வதில்லையென்பது தெரிந்ததே. அதுஏற்க. ஸ்ரீராமாயணத்தில் இதிஹாஸபுராணங்களை ஒதுக்கியிருப்பதாகத் தெரியவில்லையே. “வேத வேதயே பரே புமளி ஜாதே தசரதாத்மஜே, வேத: ப்ராசேதஸாதாஸீத் ஸாக்ஷாத் ராமாயணத்மனா” என்கிற சுலோகத்தை ஸ்ரீராமாயண ப்ரவசநகாரர்களான அத்வைதிகள் யாவரும் சொல்லி வருகிறார்கள். இத்தால் ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் வேதப்ராதுர்ப்பாவலிசேஷமென்பது கையிலங்கு நெல்லிக்கனார்.

இதிஹாஸ புராணங்களும் தேவதைகளும்

இதிஹாஸ புராணங்கள் எதற்காக அவதரித்தனவென்றால், ஏதோ கதைகள் சொல்லுவதற்கு என்றே சிலர் நினைப்பார்கள். உண்மை அதுவல்ல *இதிஹாஸ புராணப்யாம் வேதம் ஸமூபப்ரும்ஹூயேத், பிபேத்யல்பச்சருதாத் வேத: மாயயம் ப்ரதரிஷ்யதி* * என்று மஹர்ஷிகள் சொல்லிவைத்தார்கள். ஸ்ரீவால்மீகி பகவான் ஸ்ரீராமாயணத்தைக் குசலவர்களுக்கு ப்ரவசனம் செய்வித்ததைச் சொல்லுமிடத்து *வேதோப்பரும்ஹூர்த்தாய தெள அக்ராஹ்யத ப்ரபு: என்று சொல்லிற்று. இவற்றால் நாம் என்ன தெரிந்துகொள்ளுகிறோம்? வேதத்தினுட் பொருள்களை விசதிகரிப்பதற்காகவே இதிஹாஸ புராணங்கள் அவதரித்தனவென்று தெரிந்துகொள்ளுகிறோம். இதிஹாஸ புராணங்களில் வரும் கதைகள் வெறுங் கதைகளால்ல வென்றும் வேத விழுப்பொருள்களை விளக்குவனவென்றும் தெரிந்து கொள்வதே வைதிகர்களின் கடமையாகும். ஸ்ரீராமபிராஞ்சைய கதைகளை விளக்கும் ஸ்ரீராமாயணத்திகளும் கண்ணப்ராஞ்சைய கதைகளை விளக்கும் மஹாபாரத ஸ்ரீபாகவதாதிகளும் தெரிவிக்கின்ற கதைகளானவை வேதத்திற்கு வியாக்கியான ரூபங்கள் என்றதாகத் தேறிற்று. ஸ்ரீராமனும் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுமாகிற திவ்ய மூர்த்திகள் ஸாக்ஷாத் நாராயண மூர்த்திகளேயன்றி வேறு தேவதைகளின் மூர்த்திகளால்ல வென்பது ஸ்பஷ்டம். இதர தேவதைகளின் வேண்டுகோளுக்கணங்கியே நாராயணன் ஸ்ரீராமனுகவும் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுகவும் திருவுவதாரங்கள் செய்தருளினது அபலபிக்கமுடியாதபடி மஹர்ஷிகளால் வெளியிடப்பட்டிருப்பதால் தேவதைகளுள் பேதமே கிடையாதென்கிற பேச்சு என்னளவும் பொருந்தாது. அப்படி வெவ்வேறுபட்டிருக்கின்ற தேவதைகளுக்குப் பலபல ஆபத்துக்கள் நேர்ந்ததும், அவற்றை அவர்கள் ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவிடம் வந்து முறையிட்டு அவருடைய திவ்ய க்ருபையால் பரிஹாரம் பெற்றதும் இதிஹாஸ புராணங்களில் பலபல விடங்களில் பிரசுரமாகியுள்ளது. ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவுக்கு இப்படியொரு விபத்து நேர்ந்து அதை அவர் இதர தேவதைகளிடம் முறையிட்டுப் பரிஹாரம் பெற்றதாக ஓரிடத்திலும் ஒரு கதைகூடக் கிடையாது வேதத்தில் “வரம் வருகிண—வரம் வருமைமைறை” என்று சொல்லி வரம் வேண்டுகின்ற தேவதைகளுக்கே ஆபத்து நேரக்கூடியதாதலாலும், அப்படி ஓரிடத்திலும் ஒரு வரமும் வேண்டாத தேவதாஸாரவபௌமனுக்கு ஆபத்து நேரிட ப்ரஸக்தியில்லாமையாலும், வேதங்களோடும் இதிஹாஸ புராணங்களோடும் வாசியற ஸகல ப்ரமாணங்களும் ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவன் பாரம்யத்தையே நிலைநாட்டுகின்றன வென்பது தேறி சின்றது ஆனது பற்றியே ஆவாந்தார் “வேதாபஹார குருபாதக ஸத்ய பிடாதி ஆபத்விமோசன மஹிஷ்ட பல ப்ரதானை:, கோந்ய: ப்ரஜாபசுபதி பரிபாதி கஸ்யபாதோதகேந ஸ சிவஸ் ஸ்வசிரோத்தருதேந?” என்று துணிந்து கேள்வி கேட்டுள்ளார். இதை யநுஸரித்துப் பிள்ளைப்பெருமாளையங்காரும்,

‘மங்கைபாகன் கடையில் வைத்த கங்கையார் பதத்து நீர்?

வளச மேவு முனிவனுக்கு மைந்தனுள்ளதில்லையோ ?

செங்கையாலிரந்தவன் கபாலமாரகற்றினா?

செய்யதாளின் மலரான் சிரத்திலாளதில்லையோ ?

வெங்கண் வேழம் மூலமென்ன வந்ததுங்கள் தேவனே?

வீறுவாணன மரிலன்று விறலழிந்த தில்லையோ ?

அங்கண் ஞாலமுண்டபோது வெள்ளி வெற்பகன்றதோ?

ஆதலாலாங்களன்றி வேறு தெய்வமில்லையே.’

என்று சில கேள்விகள் கேட்டிருக்கின்றார். பிறரால் ஆர்ஜுவத்துடன் ஸமாதானம் சொல்ல வொண்ணுதபடி இங்குனே கேட்கத்தக்க கேள்விகள் கணக்கிலடங்கா. இதிஹாஸ புராணங்களில் கூறப்பட்டிருக்கின்ற கதைகளுக்கு அர்த்தமே கிடையாதென்றும், அவற்றைக் கொண்டு தத்வநிஷ்கர்ஷம் பண்ணலாகாதென்றும் சொல்லுவதனால் “இதிஹாஸ புராணப்யாம் வேதம் ஸமூப ப்ரும்ஹையேத்” என்றது அர்த்தமில்லாத வார்த்தையாய்விடும். இதிஹாஸ புராணங்கள் அவதரித்தது எதற்காக?

பகவத்கீதயும் ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவும்

வேதம் இதிஹாஸ புராணங்கள் முதலிய ஸகல ப்ரமாணங்களிற் காட்டிலும் பகவத்கீத மிகச் சிறந்ததென்று சொல்லும்படியாக உலகமெங்கும் கொண்டாடப்பட்டு வருகின்றது. இது பகவான் தானே யருளிச்செய்ததென்னும் ஏற்றமுடையது. அந்த பகவான் ஸ்ரீமந்நாராயணனென்றும் ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவென்றும் குலாபப்படுகிற பரமபுரஷ்ணே யென்பது நிர்விவாதம். இப்படிப்பட்ட தொசாஸ்த்ரத்தில் ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவின் பரத்வமும் இதர தேவதைகளின் அவரத்வமும் அடுத்தடுத்துத் தெரிவிக்கப்படுகிறது. (10-8)

அஹம் ஸர்வஸ்ய ப்ரபவோ மத்தஸ் ஸர்வம் ப்ரவர்த்ததே என்னுமிடத்தில் சங்கரபகவத் பாதாஞ்சைய பாஷ்யம் :—

“அஹம் பரம் ப்ரஹம வாஸாதேவாக்க்யம் ஸர்வஸ்ஸ ஐகதः ப்ரபவः— உத்பத்தி— மத்த ஏவ ஸ்திதிநாசக்ரியா பலோபபோகலக்ஷணம் விக்ரியாருபம் ஸர்வம் ஐகத் ப்ரவர்த்ததே இத்யாதி. மூலத்தில் நாராயணபதமும் விஷ்ணுபதமும் ஸ்பஷ்டமாக இல்லாதவிடங்களில் சங்கரபகவத் பாதாள் விஷ்ணு நாராயண வாஸாதேவ பதங்களையிட்டே பாஷ்யம் செய்து போகிறார். (9-25) * அங்யாச்சிந்தயங்கோ மாம்* என்ற விபத்தில் “பரம தேவம் நாராயணம் யே பர்யபாஸதே, தேஷாம் பரமார்த்த தர்சிநாம்” என்று, பரதேவதையான நாராயணரை உபாஸிப்பவர்களே பரமார்த்தம் கண்டவர்களென்கிறார். ‘விஷ்ணுவுக்குப் போலவே சிவனுக்கும் பாரம்யமுண்டு’ என்கிற வாதத்தை ஆதிசங்கர பகவத்பாதாள் ஸஹிப்பதில்லை. கீதையில் ஸ்ரீமந்நாராயணன் தவிர மற்றுள்ள தேவதைகளை பஜனஞ்சு செய்யுமவர்களைப் பற்றிச் சொல்லாமலில்லை (7-20) “கானமஸ் தைஸ் தைர் ஹ்ருதஜ்ஞாநா: ப்ரபத்யங்கோ அந்யதேவதா:” என்று தொடங்கிச் சொல்லுகையில் (சலோ 23) “அந்த வத் து பலம் தேஷாம் தத்பவத்யல்ப மேஸாம்” என்று முடிக்கப்பட்டது. இந்த சலோகத் தின் சங்கரபாஷ்யத்தின் முடிவு வாக்யம் பரமபக்தர்களை அவசமாகவே கண்ணீர்விடச் செய்கின்றது. “ஏவம் ஸமாதேபிஆயாஸே மாமேவ ந ப்ரபத்யங்கோ— நந்தபலாய; அஹோகலு கஷ்டதரம் வர்த்ததே; இத்யநுக்ரோசம் தர்சயதி பகவங்” என்பது இங்கு சங்கரபாஷ்யபங்க்தி. நாராயணைபாஸக்களுக்குத்தான் அனந்தமாய் அக்ஷியமான பலன் கிடைக்குமென்று தெரிந்திருக்கவும் அந்தோ! சிலர் அற்ப பலனுக்காக இதர தேவதைகளைப் பற்றுகிறார்களேயென்று வாஸாதேவன் வருந்திக் கூறுவதாகக் கண்டறிந்து சங்கரபகவத் பாதாள் எழுதியிருப்பது குறிக்கொள்ளத் தக்கது.

பதினேராமத்யாயத்தில் விச்வரூபப்ரதர்சனம் அமைந்திருப்பது இதரதேவதைகளின் அவரத்வத்தைக் கையிலங்கு நெல்லிக்கனியாகக் காட்டுவதற்காகவே. அதில் அர்ஜுனன் மூன்றாவது ச்லோகத்தில் “நீயே பரமேச்வரனென்பது வாஸ்தவமே; ஆனாலும் அதை நான் ஸாக்ஷாத்கரிக்க விரும்புவதால் உன் நுடைய வைஷ்ணவ சூபத்தைக் காட்டலாமோ?” என்று யினேகதேசத்திலே யொடுங்கிக் கிடக்கிற ஸ்கல தேவதைகளையும் காணுயென்று காட்டிக் கொடுத்தான் ஸ்ரீமந்நாராயணன்; திவ்பசக்ஷாஸ்ஸைப் பெற்று அதுகண்ட அர்ஜுனன் “பச்யாமி தேவாந் தவ தேவ தேவே தேஹே” என்று தொடங்கி விதி சிவ பாவகாதி ஸ்கலதேவதைகளையும் வாஸ-தேவ நுடைய தேஹத்திலே தான் காண்பதாகக் கூறினான். இதை இந்திரஜால மென்று கூறிற்றிலனுகையாலே அத்தைவாதம் அடியற்றது. தேவதாந்தர பாரம்யவாதம் ஸ-தராம் தொலைக்கத்து. வேறொரு தேவதை இப்படி விச்வரூபங்காட்டித் தன்னிடத்திலே நாராயணன் ஒடுங்கியிருப்பதாகக் காட்டவல்லதோ? *ருத்ராதித்யா வஸவோ யே ஸ-ஸாத்யா! விச்வேச்வினென மருதச் சோஷ்மபாச்ச, கந்தர்வயக்ஷாஸ-ரளித்த ஸங்கா: வீக்ஷங்கே த்வாம் விஸ்மிதாச்சைவ ஸர்வே* என்ற ச்லோகமானது *பின்னிட்ட சடையனும் பிரமனு மின்திர னுமென்று ஆழ்வார்கள் அருளிச்செய்வதற்கு மூலமாக விளங்குகின்றது *

நேந்ரார்ப்பணீச்வர கதா விவேசனம்

ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணு தினப்படியாகப் பரமசிவனை ஆயிரம் தாமரை மலர்களினால் அர்ச்சித்து வங்கதாரென்றும், ஒருநாள் தாமரைப் பூ குறைந்துபோகத் தன் திருக்கண்களைப் பிடுங்கி அவை கொண்டு அர்ச்சித்தாரரென்றும் அதனுலேயே அப்பெருமானுக்குப் புண்டரீகாக்ஷினென்று பெயருண்டாயிற்றென்றும், நேந்ரார்ப்பணீச்வரரென்கிற பெயருமுன்டென்றும் சொல்லுவது அபற்றால்யான கட்டுக்கதை. இக்கதை உண்மையில் பெளராணிகமாக இருந்தால் புண்டரீகாக்ஷநாம பாஷ்யத்தில் பகவத்பாதாள் எழுதியிருப்பர்கள். பல பொருள்கள் எழுதுவதில் இதையும் ஒரு பொருளாக எழுதியிருப்பர். அஸத்கதையை மறை ப்ரராமாணிகர்களான அவர்கள் எழுத ப்ரஸக்தியுண்டோ? “புண்டரீகாரே உபே அக்ஷிணீ அஸ்ய”* என்று செந்தாமரை போன்ற கண்களையடையவரெங்கிற பொருளைச் செய்தாரேயல்லது, தன் கண்களைத் தாமரையாக உபயோகப்படுத்தினார் என்கிற [அநுவாதத்திற்கும் அந்தாலுமான] பொருளைச் செய்திலர். *பத்மீ பத்மங்கிபேசுத்தீ: *பத்மங்கபோரவிந்தாகி.* என்றவிடங்களில் மூம் பாஷ்யம் காண்க.

சங்கர பகவத்பாதாள் தம்முடைய பாஷ்யத்தில் கதைகளைக் காட்டுகிற வழக்க மில்லாமையால் காட்டவில்லையெனில், இது சங்கரபாஷ்யத்தை அடியோடு பாராதவர்களின் பேச்சாகும். அதில் அபரிமிதமான கதைகள் எடுத்தாளப்பட்டிப்பது காணலாம். அந்தக் கதைகளொல்லாம் ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவின் பாரம்யத்தை ப்ரதிஷ்டாபம் செய்யுமலையே யல்லது, விஷ்ணுவுக்கு அபகர்ஷத்தையோ தேவதாந்தரங்களுக்கு உத்கர்ஷத்தையோ எள்ளளவும் காட்டுவனவல்ல. கேசவநாமத்தின் பாஷ்யத்தில் ஹரிவம்சத்திலிருந்து கதை காட்டியுள்ளார். ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவுக்குக் கேசவனென்று பெயர் கொடுத்தவன் பரமசிவனே யாவன். அந்தப் பெயரைக் கோடுக்கும்போது *கோ ப்ரஹ்மேதி ஸமாக்க்யாத: ஸகோஹம் ஸர்வதேஹிநாம், ஆவாம் தவாங்கே ஸம்பூதெள் தஸ்மாத கேசவநாமவாங*” என்று சொல்லிக்கொண்டே கொடுத்ததாக ஹரிவம்சத்திலுள்ளதை யெடுத்துக் காட்டுகிறார்கள் பகவத்பாதாள். ஸிர்வாஹகர் நிர்வாஹ்யரை அர்ச்சித்து வந்தாரென்கை ஏற்கத்தக்கதன்று.

(அர்க்க): என்னும் திருநாமத்திற்கு பாஷ்யம் செய்கிற பகவத்பாதாள் “ப்ரஹ்மாதியி, பூஷ்யதமைரபி அர்ச்சனீயதவாத் அர்கி” என்றார்கள். இங்கு ஆதி சப்தத்தால் முந்துற முன்னம் சிவபெருமானைத் தானே கொள்ள வேண்டும். *ஸ ப்ரஹ்மா ஸ சிவ:*, என்று வேதத்தில் தீர்த்தக்ரமம் இப்படித்தானேயுள்ளது. தன்னை அர்ச்சிக்கத் தோன்றியவர்களைத் தான்

அர்ச்சித்தானென்கை அஸங்கதம். *அழிதாசநி* என்கிற திருநாமத்திற்கு பாஷ்யமியற்றுகையில் “ஸம்ஹாரஸமயே விசுவம் அச்சாதீதி அமிாதகதः” என்றார் பகவத்பாதர். விசுவசப்தார்த்தத்தில் ப்ரஹ்ம சிவாதிகளும் சேர்ந்தவர்களேயன்றே.

விஷ்ணுவுக்கு வ்ருஷ்டபாக்ஷ: என்றெரு திருநாமமுள்ளது; நேத்ரார்ப்பண கதை உண்மையாயிருந்தால் இந்தத் திருநாமத்தின் பாஷ்யத்திலே ஒருவாறு இக்கதையைப் புகுத்தியிருக்கலாம் வ்ருஷ்டபதத்திற்கு வ்ருஷ்டபவாஹங்களைன்று பொருள் கூறி அவருக்கு அக்ஷியைக் கொடுத்தவர் என்று எளிதாக எழுசியிருக்கலாமே. இங்கு சங்கரபாஷ்யம்—*ஸகலாங் காமாங் வர்ஷாகே அக்ஷினி அஸ்யேதி வ்ருஷ்டபாக்ஷ: வ்ருஷ்டபோ தர்ம:; ஸ ஏவ வா த்ருஷ்டி ரஸ்யேதி வ்ருஷ்டபாக்ஷ:” என்பதாம். ஸ்வக்ஷ: என்று ஒரு திருநாமம்; சிவார்ச்சனைக்கு உபயோகிக் கப்பட்டவையாகையாலே நல்லவையான கண்களையுடையவர் என்று பாஷ்யம் செய்திருக்கலம்; *“கோபநே புண்டரீகாபே அக்ஷினி அஸ்யேதி—ஸ்வக்ஷ:” என்றே பாஷ்யம். *ஸர்வவாதிச்வரேச்வர:” என்றெரு திருநாமம். இங்கு ஸர்வேஷாம் வாகீச்வராணும் ப்ரஹ்மாதீநாம் அபிசக்ஷ்வர:” என்பது பகவத்பாத பாஷ்யம். இங்ஙனே எவ்வளவெடுத்துக் காட்டலாம். ஸர்வேச்வரர்கள் ஈசிதவ்யஸ்தானச்திலே நிறுத்தியும், ஈசிதவ்யர்களை ஈச்வரஸ்தானத்திலே நிறுத்தியும் பேசுவது பாலிசபாவிதமாகும்.

இங்கே மிகவும் ரஸமானவொரு விஷயத்தை நிருபணம் செய்து தலைக்கட்டுக்கிறோம். ஆதிசங்கர பகவத் பாதாள் நாராயணனையே பரதேவதைபாகக் கொண்டு நாராயணைபாஸ நத்தையே மோகஷஸாதநமாகக் கொண்டவர். இது அவருடைய ப்ரஹ்ம ஸமத்ரபாஷ்யத்தில் நன்கு விளங்குகின்றது. (2—2—42) *உத்பத்த்யஸம்பவாத்* என்கிற ஸமத்ரபாஷ்யத்தில் “தத்ர பாகவதா மங்யங்தே” என்று தொடங்கி பாஞ்சராத்ர ப்ரமேயமாக மூன்று விஷயங்களைத் தெரிவித்து இரண்டு விஷயங்களில் தம்முடைய ஸம்மதியைக் காட்டி ஒரு விஷயத்தில் மட்டும் அஸம்மதியைக் காட்டி முடிக்கிறார். ஸம்மதங்களாகத் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ள இரண்டு விஷயங்கள் எவையென்னில்; அவருடைய பங்க்திகளையே காட்டுவாம். “தத்ர யத்தாவது சயதே யோஸௌ நாராயண: ப்ரஸித்த: பரமாத்மா ஸர்வாத்மா இதி; தத்த நிராகரியதே; யதபி தஸ்ய பகவத் அபிகமாநதிலக்ஷணமாராதநம் அஜஸ்ரம் அங்காய சீத்ததயா அபிப்ரேயதே. ததபி ந ப்ரதிவித்யதே; த்ருதிஸ்மருத்யோ: ஈச்வரப்ரஸிதாநஸ்ய ப்ரஸித்தவாத்” என்பதை சங்கரபகவத் பாதாளுடைய பங்க்திகள் நாராயணனே பரதேவதையென்பதை இங்கு வித்தாந்தப்படுத்தியுள்ளார். ஈச்வராதி ஸாமாந்ய சப்தங்களை வாஸாதேவ நாராயணதை விசேஷ சப்தங்களையிட்டுப் பரதத்வ நிஷ்கர்ஷம் செய்தவாள் ஆதிசங்கர பகவத் பாதாள். அவர்களுடைய பரம்பரையில் நாராயண, நாராயண என்கிற ஸந்ததோச்சாரணமும் *நாராயணஸ்மருதி* என்கிற மஹஸ முத்ரையும் இன்றளவும் விபர்யயமடையாமலுள்ளது. இப்போது இவ்வளவோடு முடித்திட்டேன்.

திருமங்கையாழ்வாருடைய ஆறு திவ்யப்ரபந்தங்களின் உரை வெளியிடு

திருமங்கையாழ்வாருடைய அவதார வருஷமான நள வருஷத்தின் நினைவுமலராக அவ்வாழ்வார் அருளிச்செய்த—பெரிய திருமொழி, திருக்குறுந்தாண்டகம், திருவெழு கூற்றிருக்கை, சிறிய திருமடல், பெரிய திருமடல், திருவெநுந்தாண்டகம்—அசிய ஆறு திவ்யப் பிரபந்தங்களும் விளக்க உரையோடு அச்சிடப்பட்டு, சிறந்த பைண்டுடன் ஒரே சம்புடமாக 5-12-76ல் வெளிவந்து, பிரசாரமடைந்து வருகிறது. விருப்பமுடையவர்கள் காஞ்சிபுரம் கிரந்தமாலா ஆபிளில் பெறலாம். விலை ரூ. 30. தபால் செலவு ரூ. 3.

* * *—‘கொண்டலைமேவித் தொழுங்குடியாமெங்கள் கோக்குலமே’ என்று சூறின அழுதனுரைநோக்கிச் சிலர்—நீர் ஒவ்வொரு விஷயத்தில் அவகாஹிக்கும் போதும் இப்படியே சொல்லுவீர்; நேற்றுவரை ஒருவிதமாக இருந்தீர்; இன்று இப்படியிருக்கிறீர்; நாளைக்கு வேறொருவிதமாக இருக்கப்போகிறீர்; அப்போது அந்த நிலைமைக்குத் தக்கபடி பேசப்போகிறீர்; உம்முடைய வார்த்தைக்கு ஒரு கெளரவமுண்டோ? என்று சொல்ல; இனி அப்படியோ? எம்பெருமானுரை ஆச்சரியித்தபின்பு என்னுடைய வாக்கும் மனமும் இனி வேறொரு விஷயத்தை அறிய மாட்டா என்கிறோ.

கோக்குலமன்னரப் + போக்கிய தேவன் = உலகத்திலே எவரும் அழிப்பவரில்லா மையால் கொழுத்துத்திரிந்து கொடுமையியற்றிவந்த கூத்ரியவம்சங்கள் பல வற்றை நாசஞ் செய்தற்பொருட்டு நாராயணமூர்த்தி ஜமதக்நிமுனிவரது மஜையான ரேணுகையினிடம் இராமானுய்த் திருவவதரித்து, பரசு என்னுங் கோடாவிப் படையை ஆயுதமாகக்கொண்டு அதனுற் பரசராமனினன வழங்கப்பெற்று, தனது தந்தையின் ஹோமதேநுவைக் கார்த்தவீர்யார்ஜூநன் கவர்ந்து அவரைக் கொன்றிட்டது காரணமாக அவனையும் அவனது குமாரர்களையுங்கொன்று அதனுலேயே கூத்ரியவம்சம் முழுவதன்மேலும் கோபாவேசங்கொண்டு உலகத்திலுள்ள அரசர்கள் பலரையும் இருபத்தொரு தலைமுறை பொருது ஒழித்திட்டான்; இப்பரசராமன் ஏழு சிரஞ்ஜீவிகளில் ஒருவன். இவனது வலிமையும் வெற்றியும் அற்புதமானது. சிவபிரானது கைலாஸகிரியைப் பெயர்த்தெடுத்த இராவணன் மிக வலியவனென்றும், அவனிலும் கார்த்தவீரியன் வலியவனென்றும், அவனிலும் பரசராமன் வலியவனென்றும் இதீஹாஸங்களால் விளங்கும். விஷத்தையுண்டு கங்கையைத்தரித்து மேரு வில்வளைத்துத் திரிபுரமெரித்து மன்மதனை நீறுபடுத்தி யமனையுதைத்தது ஸம்ஹாரத்தொழில் நிகழ்த்தும் பேராற்றலையுடைய உகரமூர்த்தியாவான் ருத்ரன்; அக்கடவுள் வீற்றிருக்கின்ற கைலாஸகிரியை ஒருகால் இராவணன் வேரோடு பெயர்த்தனன்; அங்ஙனம் மிக வலியனுய் திக் விழுயஞ்செய்து திக்கஜங்களையும் வென்ற இராவணைக் கார்த்தவீர்யார்ஜூநன் கட்டிச் சிறையிலிட்டனன். அவனைப் பரசராமபிரான் தோள்துணித்துத் தொலைத்திட்டனன் என்க.

எம்பெருமானுடைய தசாவதாரங்களுள் ஆரூம் அவதாரமான இப்பரசராமன் ஏழாம் அவதாரமான தசரத ராமன்மீது கோபித்தலும் இவ்விருவரும் ஒருவரோடாருவர் பொருதலும், அவர்களில் ஒருவர் மற்றொருவரை வெல்லுதலும் பொருந்துமோ வெனின்?—துஷ்டர்களாய்க் கொழுத்துத் திரிந்த அரசர்களைக் கொல்லும்பொருட்டுப் பரசராமனிடத்தில் ஆவேசித்திருந்த விஷஞ்சு சக்தி விசேஷம் அக்காரியம் முடிந்தபின்பு அவ்விஷஞ்சுவின் அம்சாவதாரமான தசரத ராமனுற் கவர்ந்து கொள்ளப்பட்ட தாகையாற் பொருந்து மென்க. இதனால், ஆவேசாவதாரத்திற் காட்டிலும் அம்சாவதாரத்திற்கு உள்ள ஏற்றும் விளங்கும்.

ஸ்ரீமந்தாராயணனது விபவாவதாரங்கள் அளவற்றைவ. அவை முக்கியம் அழுக்கியம் என இருவகைப்படும். இவற்றில் முந்தியது சிறந்தது. பிந்தியது அதனிலும் தாழ்ந்தது. முக்கியமாவது ஸாக்ஷாதவதாரம். அழுக்கியமாவது ஆவேசாவதாரம். ஆவேசந்தான் ஸ்வரூபாவேச மென்றும் சக்தியாவேசமென்றும் இருவகையதாப். ஸ்வரூபாவேசமாவது—சேதநருடைய சரீரங்களில் எம்பெருமான் தன்னுடைய ரூபத்துடன் ஆவேசித்து நிற்பது. பரசராமன் பலராமன் போல்வார் இத்திறத்தார்கள். சக்தியாவேசமாவது—சேதநர்பக்கல் காரியகாலத்திலே எம்பெருமான் சக்திமாத்திரத்தால் தோன்றி விளங்குதல்; கார்த்தவீர்யார்ஜூநன், அர்ஜூநன், வ்யாஸர் போல்வார் இத்திறத்தார். இவற்றில் சக்தியாவேசத்தைவிட ஸ்வரூபாவேசம் பிரபலம். இவற்றின் உண்மையை நிலையை விஷ்வக்ஷேநஸம்ஹிதை

முதலிய ஸ்ரீ பாஞ்சராத்ர ஸம்ஹிதைகளிலும், தத்வத்ரயத்திலும் அதன் வியாக்கி யானத்திலும் பரக்கக் காணலாம். பரசுராமாவதாரம் ஸ்வரூபாவேசாவதாரம்.

இப்பாசரத்தின் உரையில் மணவாள மாமுனிகளருளிச் செய்த ஸ்ரீஸுக்தி கள்:—“பரசுராமாவதாரம் அஹங்காரயுக்த ஜீவனை அதிஷ்டித்து நிற்கையாலே முழுகூட்களுக்கு அநுபாஸ்யமன்றே? பேக்கிய தேவனைப் போற்றும் புனிதனை முழுகூட்களுக்கு அதுக்குக் குறையில்லை; விரோதி நிரஸநம்பண்ணினை உப பானென்னென்னில்; அதுக்குக் குறையில்லை; விரோதி நிரஸநம்பண்ணினை உப காரத்துக்குத் தோற்று ஸ்துதிக்கிற மாத்ரமொழிய ததுபாஸந மல்லாமையாலே, ‘மன்னடங்க மழுவலங் கைக்கொண்ட இராம நம்பி’ என்றும் ‘வென்றிமாமழு வேந்தி முன்மண்மிசை மன்னரை மூவெழுகால் கொன்றதேவா’ என்றும் ஆஃப் தித்தனையிரே” என்று.

“அடைந்ததற்பின் வாக்குரையாது என்மனம் நினையாது” என்றும் பாட முண்டாம். 56

யற்றெழுபேறு மதியாது* அரங்கன்மலடிக்கா
நூற்றுவரேதனக் குற்றவாக் கொள்ளுமுத்தமனை*
நற்றவர்போற்று மிராமாநுசனை இந்தாவிலத்தே
பெற்றனன்* பெற்றபின் யற்றிபேறெனு பேதைமையே

மற்று ஒரு பேறு	ப்ரயோஜநாந்தரங்களை
மதியாது	கணிசியாமல்
அரங்கன் மலர்	{ அழகிய மணவாளனுடைய அடிக்கு
ஆள் உற்ற	{ திருவடித்தாமரைகளுக்கு வரே
தனக்கு உற்ற	{ அடிமைப்பட்டவர்களையே வர் ஆ
கொள்ளும்	தமக்கு ஆத்ம பந்துக்களாக
உத்தமனை	திருவுள்ளம்பற்றுகிற உத்தமபுருஷராயும்

நல் தவர் போற்	{ ப்ரபந்தங்களாலே புகழும் இராமாநுசனை
இந்த லோகத்திலே அடியே பெற்றனன்	{ எம்பெருமானுரை என் ஆச்சரியிக்கப்பெற்றேன்;
பெற்ற பின்	ஆச்சரியித்த பின்பு
மற்று ஒரு பேதைமை	{ (வேறு விஷயங்களை விரும்புகிற முகை முதலிய) எவ்வித அஜ்ஞாந கார்யமும் அறியேன்

***—“இனி என்வாக்குரையாது, என்மனம் நினையாது மற்றெழுன்றை”, என்று எப்படி நீர் சொல்லக்கூடும்? இருள் தருமா ஞாலத்தில் இருக்கிறோகை யாலே அவிவேகம் வந்து முடிக்கொள்ள எத்தனை நாழிகை செல்லும்? என்று சிலர் கூற, எம்பெருமானுரை இந்த லோகத்திலே நான் ஆச்சரியித்தேனுனபின்பு இனியொரு நாளும் அவிவேகியாக ஆகமாட்டேனென்கிறூர்.

எம்பெருமானர் எப்படிப்பட்டவர்?—ஸ்ரீங்கநாதனுடைய திருவடிகளிலே தொண்டு, பூண்டிருப்பவர்களையே தமது ஆத்ம பந்துவாகக் கொள்வது தவிர வேறெருப்பேற்றையும் மதியாதவர்.

நல்தவர் போற்றும்=ப்ரபத்தியாகிற நல்ல தபஸ்ஸைக் கைப்பற்றினவர்களாலே போற்றப்படுவர். 57

பேதையர்வேதப் பொருளிதென்றுள்ளி* பீரநன்றெறன்
ஞேதீமற்றெல்லா விழும்:தென்று* உயிர்கள்மெய்விட
டாதிப்பருதே டொன்றுமென்று சொல்லுமல் வல்லவெல்லாம்
வாதில்வென்றுள்* எம்மிராமாநுசன் யெய்ம்யதிக்கடலே.

பேஷயர்	{ (வேதத்தைப் பிரமாணமாகக் கொள்ளாத) அவிவேகிகள்	உயிர்கள் மெய் { 'ஜீவாத்மாக்கள் தேஹத்தை விட்டு விட்ட பின்பு
இது வேதப் பொருள் என்று உண்ணி	{ 'நாங்கள் சொல்லுகிற இது தான் வேதத்தின் அர்த்தம்' என்று நிருபித்துக் கொண்டு	ஆதி பரஞ்சேடு { ஸர்வகாரண பூதணை பரம ஒன்று ஆம் என்று சொல் புருஷங்களே ஜூக்கியத்தை யடைவின்றன, என்று லும் அவ் சொல் லுகிற அந்த அல்லல் எல் கோலாஹலங்களை யெல்லாம்
பிரமம் நன்று என்று ஒதி	{ 'பரப்ரஹ்மமானது எல்லா வற்றினும் விலகுஷணம்' என்று சொல்லி	மெய் மதி கடல் தத்வஜ்ஞாநக் கடலாகிய எம் இராமாநு } ஸ்வாமி எம்பெருமானுரவாதி ல் வென் { வாதத்தில் நிரவித்து ருன் வெற்றி பெற்றார்.
மற்று எல்லா உயிரும் அஃது என்று	{ 'அந்த ப்ரஹ்மந்தவிர மற்ற எல்லா ஜீவராசிகளும் அந்த ப்ரஹ்மமே என்று சொல்லி	

***—எம்பெருமானுர் குத்ருஷ்டிகளின் குத்ஸிதமான வாதங்களைக் கண்டித்த படிகளில் ஒருபடியைச் சொல்லி ஈடுபடுகிறார். சில மூர்க்கர்கள் தாங்கள் சொல்லுவதே வேதங்களின் உண்மையான பொருள் என்று கொக்கரித்துக் கொண்டு அபார்த்தங்களைப் பிதற்றுவர்கள். பரப்ரஹ்மம் ஸர்வவிலகுஷணம்; ஜீவாத்மாக்களெல்லாம் பரப்ரஹ்மத்தில் ஓர் பகுதி; இப்போது உபாதியினால் வெவ்வேறுகத் தோன்றுகின்றன; அவ்வுபாதி கழிந்தபின் ஜீவர்களெல்லாம் பரப்ரஹ்மத்தோடு ஒற்றுமையை அடைந்து விடுகின்றன என்று மூர்க்கர் பிதற்றும் பிதற்றல்களை யெல்லாம் தத்வஜ்ஞான நிதியான எம்பெருமானுர் வாதத்தில் கண்டித்து உண்மைப் பொருளை ஸ்தாபித்து வெற்றி பெற்றுரெங்கிறது.

சித்து அசித்து ஈச்வரன் என மூலப்பொருள்கள் மூன்று; இம் மூன்றும் ஸத்தியமும் நித்தியமுமாம். சித்து அசித்து என்கிற வகுப்பினுள் அடங்கிய எல்லாப்பொருள்களும் ஈச்வரனுக்குச் சரீரங்களாம். அநாதியான அவித்யையினால் செய்யப்பட்டுத் தீரண்டு கிடக்கும் கருமங்கள் காரணமாகவுண்டான ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தினால் ஜீவாத்மாக்களின் இயற்கையான ஞானுநந்தஸ்வரூபம் மறைக்கப்பட்டு கிடக்கின்றது. அக்கருமங்கள் ஒழிந்தபின் ஸ்வஸ்வரூபம் ஆழவிரப்பவிக்கும். எம்பெருமானுடைய திருவருளால் கரும மொழிந்து ஸ்வஸ்வரூபம் விளங்கப்பெற்றுப் பரமபதஞ் சென்று கைங்கரியாநுபவமும் குணநுபவமும் பண்ணிப் பரமாநந்தமடைவது மோகங்மாம்—என்றிவ்வகையான தத்துவப் பெருள்களை எம்பெருமானுர் ஸ்தாபித்தருளினரெனக.

பிரம—ப்ரஹ்மம் என்ற வடசொல்லிகாரம். உயிர்கள் மெய்விட்டு ஆதிப்பாறேடு ஓள்ளுப்=ஜீவாத்மாக்கள் பரப்ரஹ்மத்தோடு ஜூக்கியப்படுவதுதான் மோகங்கும் என்று குத்ருஷ்டிகள் உபாதிப்பர்கள்; “நீத் தவமீ” என்றும் “ப்ரஹ்ம வேத ப்ரஹ்மயவ பவதி” என்றுமுள்ள வேதவாக்கியங்களுக்கு இப்படி அபார்த்தம் பண்ணுவர்கள்.

வெள்ளுள் என்பதை வினைமுற்றுக்க கொள்ளாமல் வினையாலைணையும் பெயராகக்கொண்டு வாதில் வென்றவராகிய எம்பெருமானுர், மெய்யமதிக்கடல்—ஸத்யஜ்ஞாந ஸமுத்ரமாயிருப்பவர் என்று முடிப்பதாக வுரைத்தலுமாம். ... 58

கடவுளவைய தீசுபெட்டினுள்ளும்* கலியிழுனே
மிடைதாநு காலத்திராயாநுசன்* மிக்கநாஸ்யறையின்
கடரோளியால் அவ்விருளைத்துரந்திலேல்* உயிரா
யுடையவன் நானானென்றறிவாரில்லை யுற்றுளைந்தே.

கடல் அ வு	{ நான்கு ஸமுத்ரங்களை எல்லை ஆய யாக வுடைய	மிக்க சுடர் ஒளி { அ வற்ற தேஜஸ்ஸைக் கால்	{ அ வற்ற தேஜஸ்ஸைக் காண்டு
தி ச எட்டி	{ எல்லா விடங்களிலும் நூள்ளும்	அவி வி ரு ணை { அந்த கலிதோஷத்தைப் போக்கியிராமற் போனால்	{ அந்த கலிதோஷத்தைப் போக்கியிராமற் போனால்
கலி திருளே	{ கலிபுருஷனைகிற அந்தகார மிடைத்தரு { மே நெருங்கிக் கிடந்த காலத்தில்	உயிரை உடை { எல்லா ஆத்மாக்களுக்கும் யவன் நார { சேஷி ஸ்ரீமந் நாராயணனே, என்று	{ எல்லா ஆத்மாக்களுக்கும் சேஷி ஸ்ரீமந் நாராயணனே, என்று
இராமாநுசன்	{ எம்பெருமானுர் (திருவவ தரித்து)	உற்று உணர்ந்து அறிவார் { யாரும் தெரிந்து கொண் டிருக்க மாட்டார்கள்.	{ யாரும் தெரிந்து கொண் டிருக்க மாட்டார்கள்.
நால் மறையின்	நான்கு வேதங்களின்	இல்லை	

*** — என்னப்பனிராமாநுசன் திருவவதரித்து வேதார்த்தங்களை விளங்கக் காட்டியருளாவிடில் இவ்வுலகமனைத்தும் அஜ்ஞாநமயமாகவே கிடக்கும் ; தைவா தீநமாக என்னப்பன் திருவவதரித்து எங்கும் வியாபித்துக்கிடந்த கலிபுருஷ னுடைய தோஷங்களைத் தொலைத்து வேதச்சுடர் விளக்கேற்றி அஜ்ஞாநாந்தகாரங்களைப் போக்கடிக்கவே எல்லாரும் ஸ்ரீமந்நாராயணனே ஸர்வசேஷி யென்கிற பரமார்த்தத்தைத் தெரிந்து உய்வுபெறலாயிற்று என்கிறோ.

மிடைத்திருதல்—நெருங்கியிருத்தல் ; இடைவிடாது எங்கும்பரவியிருத்தல். 59

உணர்ந்தமெய்ஞானியர் யோகந்தூறும் * திருவய்மொழியின்
மணந்தருமின்னிசை மன்னுமிடந்தோறும் * மாமலராள்
புணர்ந்தபொன்மாப்பன் பொருந்துபத்தோறும் புக்குறிற்கும்
குணந்திகழ்கொண்டல் * இராமாநுசனை குலக்கொழுந்தே.

60

குணம் தி கழி	{ ஆத்மகுணங்களால் விளங்கு பவரும்	திருவாய் மொழி	மின் மணம் திருவாய் மொழியினுடைய
கொண்டல்	{ (ஓளதார்யத்தில்) காளமே கத்தை ஒத்தவரும்	தரும் இன் பரிமளம் மிக்க இனிய இசையுள்ள திடங்களைக் கும்	இசையுள்ள திடங்களைக் கும்
எம் கு லம்	{ எங்கள் குலத்துக்குத் தலை கொழுந்து வருமான	தொறும்	
இராமாநுசன்	எம்பெருமானுர் (எங்கே எழுந்தருளி யிருப்பரென்றால்)	மா மலராள்	பிராட்டி நித்யவாஸம் பன் ஜூகிற அழகிய மார்பை யுடைய திருமால் எழுந் தருளி யிருக்கிற திவ்ய தேசங்களைங்கும்
உணர்ந்த மெய்	{ கற்றுணர்ந்த தத்வஞானி ஞானியர் யோ கஞ்சையை கோஷ்டிகளைங்கும் தொறும்	பன் பொன் நந்த பொன் மார் பன் பொருந்து பதி தொறும்	
	கும்,	புக்கு நிற்கும்	எழுந்தருளியிருப்பர்.

*** — ஞானம் தலையெடுத்த மஹான்களுடைய தீரள் எங்கெங்கு இருக்கின்றதோ அங்கெல்லாம் எழுந்தருளியிருப்பவரும், திருவாய்மொழியின் பரமபோக்யமான இசை எங்கெங்கு நிகழ்கின்றதோ அங்கெல்லாம் ஸேவை ஸாதிப்பவரும், சரியபதியான ஸர்வேச்வரன் எங்கெங்கு ஸந்த்திதாநம் பண்ணுகிறேனு அந்தத் திருப்பதிகளைங்கும் புதுந்து நிற்பவருமான எம்பெருமானுர் அஸ்மத்துல்கூடஸ்தர் என்றாயிற்று.

‘அணியரங்கன் திருமுற்றத்தடியார் தங்களின்பமிகு பெருங்குழுவுகண்டு யானுமிசைந்துடனே யென்றுகொலோ இருக்கு நாளே’ (பெருமான் திருமொழி) என்றபடி மஹாபக்தர்களுடைய கோஷ்டிகளில் அந்வயித்திருப்பது பரம புராஷார்த்தமாதலால் அதனைப் பெற்றிருப்பவர் எம்பெருமானுர். ‘குருசூர்நம்பி

பாவினின்னிசை பாடித்திரிவனே’ என்கிற புருஷார்த்த நிஷ்டர்களுடைய கோஷ் டியிலும் அந்வயித்திருப்பர். பதியே பரவித்தொழுந் தொண்டருடைய திரளிலும் கலந்து பரிமாறுவர்.

எம் குலக்கொழுந்து=ஒரு மரத்தின் அபிவிருத்திக்கு அதன் கொழுந்து காரண மாதல்போல எமது குலத்தின் பெருக்குக்குக் காரணமானவர் எம்பெருமானார் என்றபடி. ஆகவே, கொழுந்து என்றது உவமையாகு பெயர். புக்கு நிற்குங் குணந்திக்கு
கொண்டலாகிய இராமாநுஜன் எங்குலக்கொழுந்து என்றே அந்வயித்து உரைக்கவு
மாம். 60

கொழுந்துவிட்டோடுப் படிரும்வெங்கோள்வினையால்* நீரயத்
தழுந்தியிட்டேனோ வந்தாட்கொண்டபிள்ளும்* அருமூலிவர்
தொழுந்துவத்தோ னொம்பிரமாநுசன் தொல்புகழ் சுடர்மிக்
கெழுந்தது* அத்தால் நல்லதிசயங்கண்ட தீருநிலமே.

61

அரு முனிவர்	{ அருமையான நிஷ்டையை தொழும்	யுடைய மஹாங்களாலே ஸேவிக்கப் பெற்றவராயும்	நிரயத்து அழு } ஸம்ஸாரமாகிற நாகத்திலே ந்தியிட்டேனோ } அழுந்திக்கிடந்த என்னை
தவத்தோன்	{ ப்ரபத்தியாகிற தபஸ்ஸை எம் இராமா	யுடைய வராயுமிருக்கிற ஸ்வாமி எம்பெருமானு நுசன்	வந்து ஆள் } வந்து ஆட்படுத்திக் கொண்ட பின்பும் ஓளி பின்னும் } குன்றுதே முன்னினும் சுடர் மிக்கு } விசேஷமாக விளங்கா எழுந்தது } னின்றன;
தொல் புகழ்	{ நிதயமான கல்யாண குணங்கள்— ,		அத்தால் அதைக்கண்டு
கொழுந்து விட்டு ஒடி படரும் வெம் கோள் வினையால்	{ மேன்மேலும் அதிகமாகப் பெருகுகின்றக்ரூரமாய்ப்ர பலமான துஷ்டர்மத்தாலே	இரு நிலம் { விசாலமான இப் பூமண் நல் அதிசயம் } மிக்க ஆச்சரியங் கொண்டது	விசாலமான இப் பூமண் டலம் டது.

* * *—உலகில் சிறந்த மஹாங்களாயிருப்பவர்கள் ஏறக்குறையத் தமக்கு ஸமாநஸ்கந்தராயிருப்பவர்களோடே பழகுவர்களேயன்றி, மிகவும் நீசராயிருப்ப வர்களைக் கண்ணேடுத்தும் பாரார்கள்; எவ்வகையான குணமுமில்லாத கொடிய துஷ்டனைத் தங்களுகில் சேர்த்துக்கொண்டார்களாகில் அவர்கள் மஹாங்களாயிருந்தபோதிலும் உலகத்தாரால் பழிக்கப் படுவர்கள்; உபயோகமற்ற நீசர்களையெல்லாம் அருகிற் சேர்த்துக்கொண்டு தாங்களும் நீசராய்விடுகிறார்களென்று உலகத்தாரால் பழிக்கப்பட்டு மேன்மை குன்றித் தாழ்மை பெறுவார்கள்; இது உலகிற்கண்ட விஷயம். எம்பெருமானுரோ வென்னில், பெரிய பெரிய ஸத்துக்களாலே புடைக்குழப்பட்டு மஹநீயராயிருந்தும் பாவங்கள் கூடு பூரித்துக் கிடக்கின்ற பாவியேனைத் தாமாகவே விஷயீகரித்து அத்தாணிச் சேவகத்துக்கு ஆளாக்கிக்கொண்டார்; இதைக்கண்டு ஒருவரும் தூஷிக்கவில்லை; பாழாய்ப்போகிற ஒரு நிதய ஸம்ஸாரியை நல்ல பொருளாக ஆக்கினுரென்று எல்லாராலும் கொண்டாடப்பட்டு அவருடைய ஸௌசீல்யம் ஸௌலப்யம் முதலிய குணங்கள் முன்னிற்காட்டிலும் விசேஷமாக விளங்கினவேயன்றிக் குறைவில்லை. உலகத்தில் மற்ற பேர்களுடைய குணங்களை மழுங்கச் செய்யவல்ல காரியமே எம்பெருமானார் திறத்தில் குணங்களின் ப்ரகாசத்திற்குக் காரணமாயிற்றென்கிற இதனை ஆராய்ந்தவர்களைவரும் இது ஒரு அற்புதமான விஷயமென்று ஆச்சரியப்பட்டார்கள் என்றதாயிற்று.

இப்பாசுரத்திற்கு வேறொரு வகையாகவும் பொருள் கொள்ளலாம்; எம் பெருமானுரூடைய குணங்கள் மஹாபாபியான என்னை ஆட்படுத்திக்கொண்டவள வோடு த்ருப்திபெற்று விடாமல் 'இப்படிப்பட்ட பாபிகள் இன்னும் யாரேனும் கிடைப்பாருண்டோ? கிடைப்பாருண்டோ?' என்று இன்னமும் நாக்கு நீட்டிக் கிளர்ந்து செல்லுகின்றன—என்னவுமாம். 61

இருந்தேவிருவினைப் பாசங்கழற்றி* இன்றுயாவிறையும்
வருந்தேவினியெம் மிராமாநுசன்* மன்னுமாயவர்த்தாள்
பொந்தாநிலையுடைப் புன்றமயினேர்க்கொன்றும்நன்றையசெய்யாப்
பெருந்தேவரைப்பரவும்* பெரியோர்தம் கழல்பிடித்தே.

62

எம் இராமாநு } ஸ்வாமி எம் பெரு மா ன சன் } ருடைய	மன்னு மா தாள் மலர் } சிறந்த திருவடித்தாமரை பொருந்தா நிலை உடை புன்ற மயி கேர்க்கு	கலில் சேராத ஸ்வபாவத் தையுடையவர்களான நீசர் களுக்கு
ஒன்றும் நன் } ஒருவிதமான உபகாரமும் மை செய்யா } செய்யாத	பெருந்தேவரை	பெரிய பெருமாளை போற்றுகின்ற

பெரியோர் தம் { ஆற்வானுகிற ம ஹ ர அு கழல் இன்று { திருவடிகளை இன்று ஆசர பிடித்து மித்தேனு பின்பு	குண்ணியம் பாவமென்று இரு வினை { இரண்டு வகையான கரும பாசம் கழற்றி { பாசங்களினின்று விடு இருந்தேன் பட்டவஞ்சனேன்;
யான் { இப்படி நிர்மலனுகப்பெற்ற அடியேன்	இனி இறையும் { இனிமேல் கொஞ்சங்கூட வருந்தேன் } வருத்தப்படமாட்டேன்.

* * *—இன்று முதலாக இனிமேலுள்ள காலத்தில் ஒரு போதும் நான் ஈஷத்தும் வருந்தமாட்டேன்; என்றும் பரமாநந்த பூர்ணானுகவேயிருப்பேன்; என்ன காரணமென்கிறீர்களோ?—ஸகல கருமங்களினின்றும் விடுபட்டேன். என்ன காரணமென்கிறீர்களோ?—தீர்த்தான்தீர்த்தான் காரணம்? கூரத்தாழ்வான் திருவடியை இன்று ஆசர அதற்குத்தானென்ன காரணம்? கூரத்தாழ்வான் திருவடியை இன்று ஆசர யிக்கப்பெற்றேனன்றே; அது காரணமாகவேயாம். அவர்தாம் எப்படிப்பட்டவர்? கேட்பெரிய பெருமாளைப் போற்றுவர் பெரிய பெருமாள் எப்படிப்பட்டவர்?—; கேட்டார் கேட்டவற்றையெல்லாம் கொடுக்கும் பரம உதாரராயினும் எம்பெருமானுரை அடிபணியாத பாவிகளுக்கு எவ்விதமான நன்மையும் செய்யமாட்டாதவர்.

ஸ்ரீராமாநுஜ பக்தர்களான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கே ஸர்வஸ்வதாநம் பண்ணவல்ல பெரிய பெருமாளைப் போற்றுநின்ற கூரத்தாழ்வானை அடைந்து உஜ்ஜீவித்த அடியேனுக்கு இனி ஒரு வருத்தமும் விளையிலையென்று தம்முடைய க்ருதக்ருத்யத்வத்தைக் கூறினாராயிற்று.

இருவினைப் பாசங்கழற்றி=பாவம்போலே புண்ணியமும் பரகதிக்குப் பிரதி பந்தகம் என்பதை உணர்க. பாவம் இரும்பு விலங்கென்றும், புண்ணியம் பொன் விலங்கென்றும் சாஸ்த்ரங்கள் கூறும்.

பெருந்தேவர் என்று பெரிய பெருமாளைச் சொல்லுகையன்றியே பெரிய ஞானி களைச் சொல்லிற்றுகவுமாம். பெரியோர் என்று ஆழ்வானை மாத்திரம் சொல்லுகையன்றியே பல மஹான்களைச் சொல்லிற்றுகவுமாம். 62

பிடியத்தொடருங் களிறென்ன * யானுள்பிறங்கியசீ
அடியைத் தொடரும்படி நல்கவேண்டும் * அறுசமயச்
செடியத்தொடரும் யநுள்செற்றோர்சிதைந்தோடவந்திப்
பிடியத்தொடரும் * இராமாநுச மிக்கபண்டிதனே.

63

அது சமயம் செடியை தொடரும் மருள் செறிந் தோர்	பாறுவமான ஆறு மதங்க ளாகிற தூறுகளிலே படி வதற்குக்காரணமான அவி வேகம் நிறைந்த மூடர்கள்	மிக்க பண்டிதன் இராமாநுச் சிடியை தொடரும் என்ன எான் யான்	மஹாபண்டிதரான எம்பெருமானாரே!, யானைப் பேடையைப் பின் பற்றித் திரிகின்ற ஆண் யானைபோல அடியேன்
சிறைத்து ஓட வந்து இப்படி யை தொடரும்	பங்கமடைத்து வெருவி ஒடும்படியாக இப்பூமியிலே வந்து அவ தரித்து (நம்போல்வரை விஷயீகிரிப்பதற்குப்) பின் தொடர்களின்ற	சீர் பிறங்கிய உன் அடியை தொடரும்படி நல்க வேண் இம்	ஸௌந்தரியம் முதலிய குண ங்கள் விளங்குகின்ற தேவ ரீரது திருவடிகளைப் பின் பற்றும்படி கிருபைசெய் தருளவேணும்.
	***—ஸ்வாமிந்!, யானையானது தன் பேடையினிடத்துப் பெருங்காதல் கொண்டு அதனையே பின்பற்றித் திரிவதுபோல் அடியேன் தேவரீருடைய அழகிய திருவடிகளையே அளவற்ற அழிந்வேசத்தோடு அநுவர்த்தித்துச் செல்லும்படியாக அருள்புரியவேணுமென்று வேண்டினாயிற்று.		

எம்பெருமானருடைய படிகளைப் பின்னடிகளிற் பேசுகின்றார்;—சிறந்த
சோலையிலே ஆநந்தமாக வாழ்வாரைப்போலே உத்தமமான ஸ்ரீவைஷ்ணவ
ஸித்தாந்தத்தை அவலம்பித்து வாழலாமாயிருக்க, அப்படி வாழப்பெருமல், தூறு
போன்ற அபஸித்தாந்தங்களிற் படிந்து கெட்டுப் போவதற்குக் காரணமான அவி
வேகத்தையுடைய மூடர்கள் வாதத்திற் பராஜயப்பட்டு ஒடும்படியாக இந்நிலத்தில்
திருவவதரித்து நம்போல்வாரை ஆட்கொள்வதற்குத் தேடித்திரிபவரும் மஹா
பண்டிதருமாவர் எம்பெருமானார் எனப்பட்டது.

63

பண்டருமாறன் பகுந்தமிழ்* ஆளந்தம் பாய்மதயாம்
விண்டிடவெங்க விராமாநுசமுனிவேழம்* மெய்ம்மை
கொண்டநல்வேதக் கொழுந்தண்டமேந்திக் குவலயத்தே
மண்டிவந்தேன்றது* வாதியர்காளுங்கள் வாழ்வற்றதே.

64

எங்கள் மாநுச வேழம்	இரா முனி	எங்களுக்கு விதேயமான ஸ்ரீராமாநுஜ முனியாகிற மத்தகஜமானது	மெய் ம் எ ம கொண்ட நல்	ஸத்யவாதியான நல்ல வேத மாகிற பெரிய தடியைத் தண்டம் ஏந்தி
மாறன்		நம்மாழ்வார்		
பண்		இசைகளாலே		
தரு		அருளிச்செய்த		
பசந் தமிழ் ஆநந்தம்		செந்தமிழான திருவராய் மொழியில் விளைந்த ஸந் தோஷம்	மண்டி வந்து	உங்களை நெருக்கிக் கொண்டு என்றது வந்து மேலிடாநின்றது;
பாய் மதம் ஆய் விண்டிட		பெருகுமதநீராக ஒழுகப் பெற்று	வாதியர்காள்	துர்வாதிகளே!
			உங்கள் வாழ்வு	உங்களுடைய விழைப்பு அற்றது போயிற்று

***—குத்திதவாதங்கள் பண்ணுகிற தூர்வாதிகளே! இனி நீங்கள் பிழைக்க
வழியில்லையென்று நிச்சயித்துக் கொள்ளுங்கள்; ஏன்? என்கிறீர்களோ; எம்
பெருமானுரென்னும் ஒரு மதயானையானது உங்களைப் புடைப்பதாகப் பெரிய
தடியை யெடுத்துக்கொண்டு எதிரிட்டு வாராநின்றது; இதற்குத் தப்பிப்பிழைக்க
உங்களாலாகானு—என்கிறீர்.

யானைக்கு மதநீர் பெருகுமே; இந்த ஸ்ரீராமாநுஜ கஜராஜனுக்கு எதுமதநீர்
என்ன; முதலடியிற் கூறுகின்றார். திருவாய்மொழியின் அநுபவத்தாலுண்டான

ஆநந்தரஸமே இந்த கஜராஜனுக்கு மதநீர்ப் பெருக்காம். இதனால், எம்பெருமானுர் எப்போதும் திருவாய்மொழியை அனுபவித்துக் களிப்புறுவர் என்றதாகிறது.

இந்த கஜராஜன் எந்தத் தடியை எடுத்துக்கொண்டு வருகிறதென்ன: மூன்றுமடியிற் கூறுகின்றார்;—யதார்த்த வாதியான வேதத்தைக்கொண்டே தூர் வாதிகளைப் புடைக்குமவராதலால் வேதமே தடியாகச் சொல்லப்பட்டது.

உங்கள் வாழ்வு அற்றுகோடே என்றது—இனி நீங்கள் நாலுபேர்களைச் சேர்த்துக் கொண்டு மதப்ரவசனம் பண்ணைமுடியாதென்றபடி. 64

வாழ்வற்றது தொல்லைவாதியர்க்கு* என்றும்மறையவுதம்
தாழ்வற்றது தவம் நானிபெற்றது* தத்துவஷல்
கூழ்றது குற்றயெல்லாம்பதித்த குணத்தினர்க்கந்
நாழ்றது* நம்யிராமாநுசன் நந்தனுவத்திலே.

65

நம் இராமாரு	ஸ்வாமி எம்பெருமானுர்!	தாரணி	பூமண்டலமானது
சன்		தவம் பெற்றது	பாக்கியம் பெற்றது;
தந்த ஞானத்	அருளின ஞானத்தினால்	தத்துவம் நூல்	தத்வபரமான சாஸ்திரங்கள்
தில்		கூழ் அற்றது	{ ஸந்தேஹமற நிச்சயமான பொருளைத் தெரிவிப்பவை யாயின.
தொல்லை வாதி	நெடுநாளாக இருந்த தூர் யர்க்கு	குற்றம் எல்லாம்	{ பல்வகைக்கு ற் றங்க ஞும் பதித்த குணத்
வாழ்வு அற்	வாழ்க்கி அற்றுப் போயிற்று;	தினர்க்கு	நிறைந்த ஸ்வபாவத்தை யுடைய ஜனங்களுக்கு
மறையவர் தம்	வைதிகர்களுடைய குறை	அ நாழ் அற்	அந்தக்குற்றங்கள் தீர்ந்தன
தாழ்வு		றது	
என்றும் அற்	இனி ஒரு நாணும் இல்லாத		
	படி யாயிற்று.		

* * *—எம்பெருமானுர் இவ்வுலகில் அவதரித்து உபதேசாதி முகத்தாலே உண்டாக்கின தத்துவஞானத்தால் பலித்த அம்சங்கள் எவை யென்றால்; தூர்வாதி களுடைய வாழ்வு மாண்டது.; வைதிகர்களுக்கு இருந்த ஸங்கடங்கள் அற்றுப் போயின; பூமண்டலம் மஹாபாக்யம் பெற்றது; தத்வ சாஸ்தரங்களில் எவ்வித மான ஸந்தேஹமும் உண்டாகாதபடி நிச்சயஞானமே உண்டாயிற்று; பாவிகளின் பாவங்களெல்லாம் தொலைந்துபோயின; ஆகிய இவை எம்பெருமானுரளித்த தத்துவஞானத்தின் பயனுக்குத் தேறினைவை என்றாயிற்று.

தொல்லைவாதியர்=வைதிகர்கள்தாம் அநாதியாகவுள்ளவர்; தூர்வாதிகளும் அநாதியாகவுண்டோவனில்; பயிருள்ளபோதே தொடங்கிக் களையுமண்டாவது போல, பாஹ்யர் குத்ருஷ்டிகள் என்கிற வாதிகளும் பழையராகவே யுண்டென்க.

தூரணி என்ற வடசொல் தாரணியை நீட்டல் விகாரம் பெற்றது. கூழ்—ஸந்தேஹம். நாழ்—குற்றம். 65

ஞானம்களிந்த நலங்கொண்டு* நாபொறும் நையவர்க்கு
வானங்கொடுப்பதுமாதவன்* வல்லினை யேன்மனத்தில்
நானங்கடிந்த விராமாநுசன் தள்ளையெய்தினர்க்கு அந்
நானங்கொடுப்பது* நள்தகவென்னும் சுன்கொடுத்தே.

66

மாதவன்	திருமால்	ஞானம் கணிந்த	ஞானம் பக்திருபமாகப் பரி
வானம் கொடுப்	மோகங்கும் அளிப்பது	நலம்கொண்டு	பக்வமாகி அந்த பக்தி
பது	(எப்படிப் பட்டவர்களுக்கென்றால்)	நாள் தோறும்	யினால் நித்தியம் உருகுகிற
		நைபவர்க்கு	வர்களுக்கேயாம்;